

IMMACULATA

5/2005

Č.81

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

- Září** – Aby pracovníci veřejných sdělovacích prostředků a umělci si byli vědomi své zodpovědnosti za kulturu a mravy a nechali se inspirovat pravými lidskými a křesťanskými hodnotami.
- Říjen** – Aby křesťané objevovali své misijní poslání a realizovali je ve svém životě svým zájmem dobro druhého člověka, svou spoluprací na hlásání evangelia a svým svědectvím o Bohu.
- Listopad** – Aby zemřelým, kteří prožívají očišcovou bolest a potřebují naše modlitby a oběti, nikdy nechyběla naše láska a duchovní podpora.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

„Non virtus, non arma, non duces, sed Mariae Rosiae victores nos fecit“ (Ne odvaha, ne zbraně, ne vůdci, ale Panna Maria Růžencová nám dala vítězství), takový nápis se nachází v jedné benátské kapli postavené z vděčnosti za vítězství nad tureckou přesilou v bitvě u Lepanta 7. října 1571. Tento den je považován v dějinách za jeden z historických mezníků, který odvrátil velké nebezpečí – turecké dobytí Evropy a její násilnou islamizaci. Prostředkem, jímž se dosáhlo vítězné obrany byla modlitba růžence, jak praví nápis. V tomtéž roce papež Pius V. ustanovil na památku vítězství svátek Panny Marie Růžencové. Později v roce 1885 papež Lev XIII. nařídil, aby se růžencem modlil celý měsíc říjen.

V této souvislosti je dobré si připomenout, že růžencem a modlitba „Zdravas Maria“ je biblickou modlitbou. V první její části vyslovujeme slova, jimiž anděl Gabriel pozdravil při zvěstování Pannu Marii – Lk 1,28; pak připojujeme slova vyslovená její příbuznou Alžbětou z vnuknutí Ducha Svatého – Lk 1,42; nakonec připojujeme prosbu o Mariinu přimluvu u Boha v našich záležitostech zvláště za šťastnou hodinu naší smrti. Když se modlíme růžencem naplňuje se biblické proroctví o oslavení Panny Marie – Lk 1,48-49.

Milí čtenáři a rytíři Neposkvrněné, uchopme opět růžencem do svých rukou a v prosté modlitbě svěřujeme Panně Marii všechny okamžiky svého dne, aby Ona je vkládala do Božích rukou, a stávala se tak příčinou vítězství v našich každodenních bitvách za dobrý život, který bude nakonec korunován životem věčným.

br. Bohdan

Ve stopách Nanebevzaté

Paul Verlaine

Pradávná duše, mělká, drsná,
neobjevila v bolesti
než muka palčivá a děsná
pohromu, otřes v neštěstí...

Křesťanská bolest nezná hranic,
když lidské srdce sevře žal,
trpí, však o tom rozjímajíc,
pokojně jde svou cestou dál.

Stojí na hoře Kalvárii
slzíci, mlčenlivý stín,
hle, Matka, ale jaké síly,
a jaké Matky jaký Syn!

Má podíl v jeho hořké smrti,
jíž spasí národ, celou zem,
vkládá svou něhu do oběti
a zušlechťuje soucitem.

I my jsme děti v její péči,
i svět náš zmalátnělý zlem,
k výtryskům lásky, která léčí,
sedmero ran má v srdci svém.

Až nadejde den plný slávy,
dokořán nebe bude zvat
věřící, kteří vytrvali
s láskou a tise, bez vyhrad.

Pak do věčného radování
k Sionu, hoře přesvaté,
vystoupí zástup požehnaný
ve stopách Nanebevzaté.

Ze života sv. Františka z Assisi

(pokračování)

Teprve počátkem jara se Františkovi trochu ulevilo. Na to už toužebně čekal. Jakmile se cítil opět posílněn, nedalo mu to ležet na lůžku, vstal a opět začal pracovat. Bratři mu to zaslívali, poukazovali na jeho již podryté zdraví a zvláště na bolesti očí, které stále rostly. Nedal si bránit, ale vydal se s několika společníky na cestu do assiského okolí. Poněvadž pro velkou slabost nemohl konat cestu pěšky, projížděl krajinu na oslíčku a pracoval pokud stačily jeho síly ve svém apoštolském povolání. Lidé jej všude vítali jako nějaký nadzemský zjev. Krátkými slovy povzbuzoval lidi k lásce k Ukřížovanému a k pokání. Od té chvíle, kdy byl vyznamenán pěti ranami, nejraději mluvil o Ježíši Kristu, naší lásce, která byla pro nás ukřížována a takto rozněcoval v srdcích posluchačů lásku k přelaskavému Spasiteli.

Nedbal očního neduhu, pracoval nějakou dobu na vinici Páně. Chtěl, aby přinášela co nejvíce plodů. Jeho horlivost neznala mezí. Rád by byl objal celý svět a do všech jeho částí rozšířil světlo evangelia. Jako neúnavný dělník Páně často procestoval na oslíčku za jediný den pět až šest měst nebo dědin. Vše na něm kázalo: jeho postava, jeho dojemný hlas, jeho šat a jeho svaté rány. Velmi se přemáhal, zdál se dost silný, přesto mluvil s námahou a těžko se udržel na oslíčku. Když to viděli bratři, kteří jej stále provázeli, přemlouvali jej, aby upustil od svých prací a vrátil se do Porciunkule a tam si odpočinul. Ale světec s duchem upřeným k nebi jim odpovídal se svatým Pavlem, že už touží po zničení své tělesné schránky, která jej držuje od spojení s Kristem.

Když jeho průvodci viděli, že má stále více zanícené oči a že už jen slabě vidí, rychle poslali do Porciunkule pro bratra Eliáše, aby jej přinutil k odpočinku. Věděli, že si ho František velmi váží a že ho určitě poslechne. A naděje nezklamala. Eliášovi se podařilo jej přinutit k tomu, že s ním odešel do Porciunkule a že se tu dal léčit. Až do

té doby nechtěl o nějakém léku ani slyšet. Eliáš věděl, že by se jinak nedal léčit, proto mu přečetl z Písma svatého místo, v němž se říká, že léky pocházejí od Boha a že by bylo nemoudré je k uzdravení nepoužít. V knize moudrého Siracha totiž čteme: „Nejvyšší stvořil ze země léky, a opatrný muž si je nezoškliví.“ Když František ještě váhal, použil Eliáš své moci jako vikář řádu a poručil mu mocí svatě poslušnosti, že se musí léčit a nesmí už pracovat jako dříve. Světec sklonil pokorně hlavu, dával tím na jevo, že je ochoten snášet všechno, ať s ním dělají, co chtějí.

Přestože se bratři všemožně snažili mu bolesti mírnit podáváním různých léků, nepodařilo se jim to. Stále cítil větší bolesti, zvláště v očích, už ani nemohl spát. Eliáš se rozhodl jej dopravit do Rieti k očnímu lékaři, od kterého se mu snad dostane úlevy. Věděl, že by František zase něco namítal, proto to oznámil kardinálu Hugolinovi, který byl v té době v doprovodu papeže Honora III. v Rieti. Zbožný hodnostář, když se dozvěděl o nebezpečném zdravotním stavu svého přítele, hned si umínil, že vynaloží vše, aby Františka s pomocí Boží církvi zachoval. Také mu bylo srdečně líto bratři, kteří byli nad nemocí milovaného Otce skleslí. Jakmile slyšel, o co jej Eliáš žádá, napsal Františkovi list, v němž jej napomenul, aby pečoval o své zdraví a neodmítal nabízené prostředky k jeho dosažení, aby svou nedbalostí místo zásluh neupadl do hříchu.

Tentokrát však světec, když slyšel Eliášův návrh, aby se odebral do Rieti, nic nenamítal, ačkoliv tušil, že u něho je lékařská pomoc marná. Prosil ještě, aby mu dovolili se rozloučit se svatou Klárou a jejími duchovními dcerami, poněvadž ty si už dávno přejí, aby je navštívil. Odešlo s ním několik bratří ke sv. Damiánu, kde strávil v kruhu svých duchovních dcer několik radostných okamžiků, které byly jako hojivý balzám pro jeho veliké utrpení. Ale Bůh, jemuž se trpělivost milého sluhy stále více líbila, seslal na něho v témže okamžiku, kdy hledal časnou

útěchu, nové trápení, které jej mělo ještě více utvrdit v této vznešené ctnosti. K večeru, když se připravoval František s bratřími na zpáteční cestu do Porciunkule, stihla jej taková bolest v očích, že klesl v mdlobě k zemi. Na návrat se v této chvíli nedalo myslet. Proto jej bratři přenesli do chýšce vedle sv. Damiána, kde byly od sv. Káry a jejích dcer ošetřovány nemocní. Sama svěřice Klára, poněvadž chtěla, aby se mu lépe odpočívalo, upravila s pomocí bratří v zahrádce pohodlnou chýšku z větví a rohožek, kterou měkce vystlali slámou a pokryli prostěradly. Zde byl položen. Poněvadž to bylo za teplých letních dnů, bylo mu v této prosté chýšce lépe než v uzavřené místnosti. Bratři zůstali u něho, dávali mu léky, které připravila sv. Klára a její družky.

Druhého dne se bratři domnívali, že se Františkovi uleví, ale viděli, že bolesti nepolevu-

jí. Velikým zármutkem je naplnilo, když nemocný řekl, že nic nevidí. Ptali se ho, zda ho mají přenést do Porciunkule, on se z lásky ke svaté chudobě rozhodl zůstat v chýšce tak dlouho, dokud nebude schopen jít do Rieti. Tento stav trval několik týdnů. Bolesti, které zakoušel, byly nesmírné. K tomu všemu se ještě přidružily četné útoky zlého nepřitele. Často jej z dopuštění Božího různě týral. Tak ho velmi trápily myši, stále jej obtěžovaly, nemohl ani spát, ani sedět, ano i při jídle jej obtěžovaly v takovém množství, že jak František, tak i jeho synové byli přesvědčeni, že je to ďábelské pokušení.

Ve svých nesmírných bolestech sténal, volal k Pánu, prosil jej ne za odvrácení útrap a bolestí, ale za trpělivost k jejich snášení. Bůh viděl svého služebníka tak velice zkoušeného, neodepřel mu svou útěchu, když jej jedné noci opět prosil o trpě-

Assis, Bazilika sv. Františka - spodní kostel. Mistr sv. Františka r. 1236
Freska znázorňující Františkovo kázání ptákům.

livost a sílu, pravil k němu: „Františku, jak vysoko lze cenit to, co může někoho přivést do království nekonečně vzácného a drahého? Věz, že bolesti, jež snášíš, mají mnohem větší cenu, než všechny poklady a bohatství tohoto světa, neměl by ses jich vzdávat ani za celý svět, byť se proměnil v ryzí zlato.“ „Ano, Pane můj,“ zvolal světec, „právě tak cením utrpení a bolest, jež na mne sesíláš.“ „Nuže, tak tedy se jen raduj,“ pokračoval Boží hlas, „neboť tvé bolesti jsou ti zárukou mého království a cesta, po níž se ubíráš, vede přímo k nebesům.“

Tato událost nám připomíná vznešené pravdy, na které bychom neměli nikdy zapomínat, že totiž i nejspravedlivější lidé musí pykat za své hříchy, že i svatí jen cestou utrpení se mohou dostat do nebe. Království nebeské nemůže ani dost draho být vykoupeno a nikdy nedává Bůh lépe najevo svou otcovskou dobrotu a péči o nás, jako když na nás dopouští na světě utrpení, aby nám pak tím spíše mohl prokázat milosrdenství na onom světě. Jak veliký užitek by mohl mít každý z nemoci a jiných soužení, jakou úlevu, útěchu a radost, kdyby tyto svaté pravdy uskutečňoval ve svém životě. O tom bohužel mnozí lidé mají jen slabé ponětí. Františkův příklad at nám je v této věci pro budoucnost velkým napomenutím, abychom vše snášeli trpělivěji a z lásky k Bohu a své nesmrtelné duši.

František chtěl, aby i jeho bratři byli proniknuti těmito pravdami, proto hned druhého dne ráno, řekl těm, kteří ho ošetřovali: „Bratři, kdyby nějaký císař některému ze svých sluhů dal celé své království, neměl by příčinu se radovat? Neradoval by se, kdyby se stal panovníkem celé říše? Hle, milí synové, tak také i já se musím velmi radovat ve svých nemocech a bolestech a děkovat trojedinému Bohu za ně, poněvadž jimi chce mě, nehodného služebníka, ujistit, že mne uvede do svého království. Proto také k naší útěše a poučení všech bližních chci sestavit zvláštní chvalozpěv těch Božích stvoření, jichž každého dne užíváme a bez nich bychom nemohli žít. Tím způsobem se alespoň trochu odvděčíme svému Pánu za všechna dobrodíní, kterými nás stále zahrnuje.“

Když to řekl, posadil se na chatrném lůžku a po krátkém přemýšlení zazpíval slabým hla-

sem známý chvalozpěv stvoření, začínající slovy: „Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane.“ Když skončil, povzbudil spolubratry, aby si ho napsali a naučili se ho zpívat. Od této chvíle mu byly tyto chvály o stvořeních nejmilejším zpěvem a zároveň útěchou v jeho nesmírných bolestech. Tento chvalozpěv je velice podobný tomu, který v Babyloně v ohnivě peci zpívali tři mládenci. Vyzývají v něm všechny tvory, jak živé, tak i neživé, rozumné i nerozumné ke chvále Boží, jak to činil jejich žalmista, král David a jak to činil i František. Neboť i neživí tvorové chválí Boha, jak říká sv. Jeroným, a sice tím, že Jej lidem zjevují a Jeho vznešenost jim ukazují. Díváme-li se na ně, jako na dílo Jeho rukou, říká sv. Augustin, pak nás tu tisícere důvody vybízí zpívat mu chvalozpěvy, neboť Jeho velikost a vznešenost se jeví nejen na nejvznešenějších tvorech, nýbrž i na nejnepatrnějších. Všechno, co Bůh stvořil, ho velebí. Jen hřích, jehož Bůh není původcem, ho uráží.

Vždy pamatoval na své milé duchovní dcery, sv. Kláru a její družky, nezapomněl na ně ani tentokrát, a tak jak pro své bratry složil „chvalozpěv stvoření“, tak i pro ně složil jiný chvalozpěv, aby je potšil, protože se velmi rmoutily nad jeho bolestí. Rád by je byl osobně navštívil a chvalozpěv jim přednesl, ale pro svou slabost nemohl, a proto jim jej poslal po jednom z bratrů. V tom zpěvu, který bohužel neznáme, stejně jako neznáme i jiné spisy, jež sepsal pro svatou Kláru a její dcery, je povzbuzuje, aby stále žily v sesterské lásce a řídily se řeholí a naučeními, které jim dal. Zvláště jim kladl na srdce lásku ke svatě chudobě a moudré cvičení v kajících skutcích.

Ačkoliv byl svým očním neduhem a tělesnými nemocemi velmi trápen, nezapomínal František na věřící lid. Největší bolest mu působilo, že nemůže jako dříve pracovat na jeho spasení. Chtěl mu být alespoň trochu užitečný, proto zavolał jednoho ze svých bratrů a poručil mu, aby se posadil a psal list ke všemu křesťanskému lidu, tak, jak mu jej bude diktovat.

*Promluva Benedikta XVI. před polední modlitbou Anděl Páně
Castel Gandolfo 4. září*

Svátost skutečné přítomnosti Krista je ohniskem života církve

Drazí bratři a sestry,

Eucharistický rok už se chýlí ke své závěrečné části. Příští měsíc v říjnu konáním Řádného shromáždění biskupského synodu ve Vatikánu skončí Rok Eucharistie. Jeho hlavním námětem bude: „Eucharistie: pramen a vyvrcholení života a poslání církve“. Milovaný papež Jan Pavel II. chtěl, aby tento zvláštní rok, věnovaný eucharistickému tajemství, znovu vzkřísil v křesťanském lidu víru, úžas a lásku k této velké svátosti, jež je pravým pokladem církve. S jakou zbožností sloužil mši svatou, ohnisko každého jeho dne! A kolik času strávil v adorující a tiché modlitbě před svatostánkem! V posledních měsících ho nemoc stále více připodobňovala trpícímu Kristu. Uchvacuje myšlenka, že v hodině smrti spojoval oběť svého života s obětí Krista ve mši svaté, která byla sloužena vedle jeho smrtelného lůžka. Jeho pozemská existence se uzavřela ve velikonočním oktávu, právě v srdci Eucharistického roku, v němž došlo k přechodu z jeho velkého pontifikátu k mému. A tedy s radostí již od počátku služby, kterou Pán ode mne vyžádal, znovu zdůrazňuji, že svátost skutečné přítomnosti Krista je ohniskem v životě církve a každého křesťana.

Před nadcházejícím synodálním shromážděním v říjnu biskupové, kteří budou jeho členy, probírají „pracovní text“, který byl pro ně připraven. **Proto žádám celé církevní společenství, aby se cítilo zahrnuto do této bezprostřední přípravné fáze a aby se na ní podílelo modlitbou a zamyšlením** tak, že využije každou příležitost, událost a setkání. Také na nedávném Světovém dni mládeže bylo velmi mnoho odkazů na eu-

Petr našich duší

charistické tajemství. Znovu myslím například na podmanivou vigílii v sobotu večer 20. srpna na Marienfeldu, jejímž vyvrcholením byla eucharistická adorace: byla to odvážná volba, která dosáhla toho, že pohledy a srdce mladých lidí se zaměřily na Ježíše přítomného v Nejsvětější svátosti. Kromě toho vzpomínám, že během těch památných dní se konaly v některých kostelích Kolína, Bonnu a Düsseldorfu stálé adorace ve dne v noci, a to za účasti mnoha mladých lidí, kteří tak mohli společně objevovat krásu kontemplativní modlitby!

Doufám, že díky nasazení pastýřů i věřících, bude vždy v každém společenství trvalá a horlivá účast na Eucharistii. **Dnes bych zvláště chtěl vybídnout k radostnému svěcení „dne Páně“, neděle, posvátného dne pro křesťany.** Rád bych v této souvislosti připomenul postavu sv. Řehoře Velikého. Onen velký papež významným způsobem podnítl rozvoj liturgie v jejích různých aspektech a zvláště patřičné slavení Eucharistie. Kéž nám jeho přímluva spolu s přímlovou nejsvětější P. Marie pomáhá každou neděli plně prožívat velikonoční radost a setkání se vzkříšeným Pánem.

*Překlad: Josef Kolářek,
Česká sekce vatikánského rozhlasu*

Byli jsme v Kolíně

Po volbě konkláve přicházeli kardinálové k Benediktovi XVI., aby mu vzdali hold. Mezi nimi byl arcibiskup Kolína nad Rýnem, kardinál Joachim Meisner. Chtěl pozvat papeže na XX. Světový den mládeže. Kvůli pohnutí nebyl schopen vyslovit ani slovo. „Jednoduše jsem se rozplakal, také proto, že kard. Ratzinger je mým blízkým přítelem,“ vzpomíná kard. Meisner, „papež pochopil, o co mi jde, bouchnul mě do ramene a řekl: ‚Neboj se, přijedu za mladými do Kolína.‘ Velmi se mi ulevilo.“

Forum mladých v Altöttingu

Na Světový den mládeže (SDM) jsme odjeli s jistým předstihem, neboť jsme využili nabídky komunity Emmanuel a zúčastnili se v rámci předprogramu Fora mladých, které se konalo ve dnech 11.-14.srpna v Altöttingu pod záštitou komunity Emmanuel.

Celá akce začala ve čtvrtek 11. srpna ráno „naloděním“ do připraveného autobusu. Za organizátory se nám představili Láda a Veronika Bobčikovi, kteří se pak o své poutníky celou dobu vzorně starali. Za jízdy pak následovalo představování se a dělení se o motivy naší poutě. Zjistili jsme, že v našem autobusu jsou zastoupeny všechny stavy. Jak svobodní, tak rodiny, ale i jeden kněz, 2 klerici, řeholní sestra a také řeholní bratr. Někteří z poutníků sice nespádali svým věkem do kategorie „mladí“, avšak svým duchem a vitalitou všechny přesvědčili, že mezi mladé poutníky bezpochyby patří. Všechny nás spojovala touha putovat za betlémskou hvězdou k Dítěti v jeslích a poznat v Něm Pána celého světa v duchu motto SDM „přišli jsme se mu poklonit“ (Mt 2,2).

Do Altöttingu na Forum mladých se sjelo přes 2 tisíce mladých různých národností. Podobná fora organizovaná

komunitou Emmanuel probíhala souběžně ve francouzském Paray-le-Monial a v polských Wadovicích, další předprogramy probíhaly v různých německých diecézích. Hlavními body Fora mladých byly přesně podle spirituality Emmanuel: adorace, soucítění a evangelizace. K adoraci jsme měli možnost prakticky celých 24 hodin denně, neboť v noci byla Nejsvětější svátost vystavena v kostele bratří kapucínů, přes den pak v meditační zahradě. Prvek „soucítění“ byl obsažen především v nabídce svátosti smíření, kdy poutníci mohli téměř kdykoli odevzdat svůj balast hříchů milosrdnému Kristu a získat jeho odpuštění a možnost nového začátku i s povzbuzením k radostnému životu. Za projev soucitu bych si dovolil považovat většinu programu, protože pomáhal mladým získat životní orientaci zakotvenou na skále Božího zjevení, což je v dnešním konzumním světě velmi zapotřebí. Co mě osobně velmi zaujalo, byl muzikál s názvem „Návrat ztracené dcery“, v němž účastníci evangelizační školy na základě biblického příběhu O milosrdném Otci vykreslili současného mladého člověka, jeho vzdor a hledání trvalých životních hodnot. Z dalšího programu bych vyjmenoval koncert otce Stana z USA, přednášky na aktuální témata, večer smíření, a závěrečný světelný průvod, jímž jsme spolu s občany Altöttingu slavili Nanebevzetí Panny Marie. A evangelizace? Jak by si někdo mohl nevšimnout tolika radostných lidí, zpívajících,

Na náměstí v Altöttingu v průběhu Fora mladých pořádaného komunitou Emmanuel

tančících a modlících se k Bohu, svému nebeskému Otci? Kromě toho jsme se rozdělili na mnoho menších skupinek a každá si připravila nějaký evangelizační program, který potom předvedla na ulicích Kolína.

Kolín nás vítá

V pondělí 15. srpna jsem se vydali na cestu do Kolína. Ve večerních hodinách jsme dorazili na místo, kde nás přijali a ve svých rodinách ubytovali farníci od kostela sv. Františka. Mnozí z nás zažívali chvíle napětí z toho, jak zvládnou komunikaci v cizím jazyce a vůbec celý pobyt u hostující rodiny. Myslím, že nakonec byli spokojeni jak poutníci, tak i hostitelé. S některými z nich zůstali naši poutníci v kontaktu i po návratu domů.

Kolínský program začínal úterkem 16. srpna, v němž nejdůležitějším bodem byla zahajovací mše svatá slavená kardinálem Joachimem Meisnerem. Kardinál Meisner ve svém kázání poukázal na skutečnost, že letošní SDM slavíme s dvěma papeži, jejichž úkolem je „utvzovat své bratry“ (srv. Lk 22,32). S papežem Janem Pavlem II. v nebi a našim papežem Benediktem XVI. v zemi. Dále hovořil o tom, že život není na zkoušku, ale je třeba za něho převzít odpovědnost ihned a vysvětlil, kde hledat pramen smysluplného života. Stejně jako Tři králové pokleknout před betlémským Dítětem, a tak se dostat na rovinu Boží, neboť On je zárukou naší velké budoucnosti, jen On má slova věčného života. Nakonec kard. Meisner vybidnul mladé, aby nehledali Krista jen pro sebe, ale i pro své sestry a bratry, a tak spolu s nimi prožívali radost z víry.

Zahajovací mše se konala na stadionu Rheinenergie, který svou 50 tisícovou kapacitou mohl pojmut jen část poutníků, ostatní stáli v okolí stadionu a sledovali program na velkoplošných obrazovkách. Naše skupinka neměla zajištěny lístky na stadion, a tak jsme stáli na louce u stadionu, avšak dvěma našim hochům (nejmladším z našeho autobusu - 15

"Hurá! V Kolíně už o nás vědí..."

let) se podařil husarský kousek. Směle šli na stadion a žadonili a smlouvali s volentéry hlídajícími vstup dovnitř tak dlouho (asi 15 min.), až se slitovali ne volentéři, ti byli neoblomní, ale nebesa, a na obzoru se objevila nějaká paní, která jim lístky darovala. Zažili radostnou atmosféru, jakou by jim mohl závidět leckterý sportovní fanoušek, včetně mexických vln a velké vřavy stadiónového „kotle“, ale i soustředěné ticho při mši svatě. „Když jsme odcházeli ze stadionu a kličkovali mezi volentéry, najednou jsme se objevili přímo před kardinálem Meisnerem, kterého jsme pozdravili. On se nás zeptal odkud jsme, a když zjistil, že z České republiky, česky nás pozdravil,“ nadšeně vyprávěli kluci při našem opětovném shledání.

Po celou dobu SDM probíhal v Kolíně program pro mladé v několika rovinách. Jednak to byly programy v národních centrech nebo centrech komunit a jednak to byl mezinárodní festival mládeže, který zahrnoval desítky koncertů, muzikálů, výstav a představení. V té době bylo město zaplaveno mladými poutníky z celého světa, kteří se hrdě hlásili ke svým národním barvám a svou dobrou náladu dávali patřičně najevo úměrně svému temperamentu. Všichni se usmívali, navzájem pozdravovali, zpívali a tančili. Pracovníci městské dopravy zažívali extrémní zatěžkávací zkoušku, ale dá se říci, že neztráceli hlavu a situaci přiměřeně zvládali. K zajištění pořádku ve městě byly povolány četné policejní hlídky, ale i jim se dostalo vzorného svědectví. „Za celou dobu své kariéry jsem neviděl tak velké shromáždění lidí, které by mělo tak pacifistický rozměr. Žádná forma agrese, žádný alkohol...“ uvedl policejní inspektor Jörg Rutzkenheim

a dodal, že policie neměla s udržení pořádku téměř žádnou práci.

Papež na lodi, mládež na břehu

Dalším důležitým bodem byl příjezd papeže do Kolína a jeho pouť do kolínského dómu. Všude kolem

Most přes Rýn. V pozadí kolínský Dóm s ostatky Tří králů.

jeho poutní cesty se tlačili lidé, aby ho mohli vidět a pozdravit. Když připlouval po Rýnu, mladí mu šli naproti, dokonce i do vody. Někdo poznamenal: „Ti mladí ve vodě a Benedikt XVI. na lodi mi připomínají biblickou událost, jež se udála na břehu Galilejského jezera.“ Ano, byli jsme rádi, že Benedetto už je mezi námi.

Po stopách Tří králů

Po stopách Tří králů putovali každého dne do katedrály podle plánu organizátorů různé skupiny mladých. Naše pouť do katedrály byla naplánovaná na pátek. Šli jsme nabřežím Rýnu. V rozjímání nám pomáhaly velké plakáty s texty osmi blahoslavenství, otázkami k zamyšlení a myšlenkami svatých patronů SDM plných naděje – např. sv. Terezie Benedikty od Kříže – Edity Steinové. Před katedrálou nás z obrovských plakátů vítali oba papežové. U jednoho byl nápis „Děkujeme!“, u druhého „Vítáme!“ Za pozornost stojí skutečnost, že plakát Jana Pavla II. byl vlastně mozaikou vytvořenou ze 100 tis. malých fotografií, které lidé poslali organizátorům el. poštou. V katedrále jsme si za nádherné varhanní hudby prohlédli relikviář s ostatky Tří králů a v boční kapli jsme se poklonili Ježíši v Nejsvětější svátosti, vřdyt kvůli Němu jsme sem přišli.

Dalším podstatným bodem SDM je vždy křížová cesta. Tu konala naše skupinka v naší hostitelské farnosti sv. Františka. Spolu se svatým Františkem jsme hleděli na tvář Ukřižovaného a vyprošovali si milost víry a setrvání v lásce, která tak často není milována.

Cesta na Marienfeld

Sobota byla dnem loučení s našimi hostiteli. S pohnutím jsme vyslovovali své „danke“ a „Auf Wiedersehen“.

Všechny věci jsme si naskládali do autobusu a po ranní mši jsme se vydali za město na Marienfeld – místo vyvrcholení kolínského SDM. Zde totiž měla probíhat večerní vigilie se Svatým otcem a na druhý den slavná závěrečná mše svatá. Cesta sem byla opravdovou poutí. My jsme šli asi tak 5 km. Jiné skupiny 10km i více. Na místo jsme se dostali celkem včas. Vybavení karimatekmi a spacáky jsme zaujali místo v našem sektoru. Díky velkoplošným obrazovkám a zvukové aparatuře jsme mohli dobře slyšet i vidět dění na „papežském kopečku“. Momentálně probíhal doprovodný program – většinou hudební koncerty. Místa na rozložení karimatek bylo stále míň a míň, až nakonec nebylo žádné. Prožili jsme zajímavou situaci „velkého obýváku“ či „ložnice“, kde se chodilo bosky po kobercí z karimatek.

Vigilie

Nastala očekávaná chvíle příjezdu Svatého otce. Někteří viděli papeže na vlastní oči, když projížděl sektory, jiní ho sledovali na obrazovkách, co ale všechny spojovalo, bylo očekávání: jaký bude nový papež, co nám řekne... Možná jsme očekávali větší spontánnost, větší kontakt, možná jsme byli trochu smutní, že Jan Pavel II. už s námi viditelně není..., ale ze slov a příkladu nového papeže nám bylo jasné, že máme otce, který nám jako kompas ukazuje směr k cíli. Spojení obou papežů symbolizoval zvon ulitý ke cti Jana Pavla II. a pojmenovaný jeho jménem. Tento zvon po-

světíl na začátku večerní bohoslužby nový papež Benedikt XVI..

Ve své promluvě hovořil o vnitřní pouti Tří králů, která začala při setkání s betlémským Dítětem, když zjistili, že ten nově narozený Pán je zcela jiný, než si lidsky představovali, a museli změnit své představy o moci, o Bohu a o člověku. Viděli, že Boží moc je jiná než moc mocných tohoto světa, že proti svévolné moci tohoto světa staví bezbrannou lásku, která se na kříži stává obětí, a tak se staví na odpor nespravedlnosti a nastoluje Boží království. Pro Tří krále to znamenalo, že se musí učit Božím stylu, dávat sebe sama. Teprve takový dar je hoden betlémského krále. Stejná vnitřní pout' čeká i nás a abychom jí dobře rozuměli, dává nám Bůh životní příklady blahoslavených a svatých, na nichž vidíme, co znamená „klanět se“ a co znamená žít podle měřítka betlémského Dítěte. Taková vnitřní proměna způsobuje pravou světovou revoluci, v níž obrácení k Bohu je zárukou naší svobody, zárukou toho, co je opravdu dobré a pravdivé, protože Bůh je měřítkem spravedlnosti a zároveň věčnou láskou.

Po promluvě jsme to, co jsme slyšeli, mohli začít realizovat, protože byla vystavena Nejsvětější svátost a my jsme v ní očima víry viděli betlémské Dítě, které se i nás ptalo, zda mu chceme dávat sebe, aby nás

Papež zdraví mládež při sobotní vigílii.

mohlo obdarovat věčnou láskou a schopností milovat a odpouštět. Nejsvětější svátost byla pak po zakončení osmisetisícové adorace přenesena do adoračního stanu, kde ji bylo možné uctívat po celou noc.

Večerní program skončil. Papež se pro tuto chvíli s námi rozloučil. Nastalo hromadné ukládání ke spánku. Večerní mytí – jen tak, aby se neřeklo... Z různých stran byly slyšet zpěvy, radostný smích, povídání... nakonec už jen hluboké oddechování. V usínajících srdcích poutníků doznávaly zážitky krásného dne, ale i prosba k Bohu, aby nám byl této noci milostiv – a byl. Probudili jsme se do chladného, mlhavého rána, avšak plni vděčnosti, že nepršelo a s novou prosbou, aby nepršelo ani dnes. A Bohu díky. Navzdory předpovědím počasí hlásícím srážky jsme prožili sobotu i neděli bez deště. Ranní hygiena – opět ve stylu „aby se neřeklo“, nějaká ta snídaně, sbalil si věci a uvolnit tak místo

dalším přicházejícím poutníkům. Podle hlášení organizátorů bylo na večerním bdění na Marienfeldu na 800 tisíc poutníků, ale na nedělní bohoslužbu jich tam bylo o dalších 200 tisíc více.

Neděle ve znamení Eucharisrie

V 10 hodin začala závěrečná mše. Pozornost poutníků se upíjala k zástupci Krista na zemi, přinášejícímu spolu s 10 tisíci kněžími Nejsvětější

Jen málokterí šťastlivci měli přímý výhled na "papežský kopeček".

oběť. Ve své promluvě papež vysvětloval význam a hloubku Eucharistie, která má moc proměnit násilí v lásku, smrt v život. Z celé homilie mě zaujal zvláště výklad slova „adorace“, který se používá pro modlitbu před Nejsvětější svátostí. Obsah výkladu se mi velice dobře spojoval jak s věřejším „klaněním se“ a „duchovní poutí“ Tří králů, tak s celým Rokem Eucharistie, kdy nás adorace provázela téměř na každém kroku. Řecké slovo pro adoraci zní *proskynesis*. Znamená gesto podřízení, uznání Boha za naši pravou míru, za normu, kterou jsme se rozhodli přijmout. Říká, že svoboda neznamená užívat si života, považovat se za naprosto autonomní, nýbrž řídit se podle měřítek pravdy a dobra, abychom se tak stali my sami pravými a dobrými. Toto gesto je nezbytné, i když naše touha po svobodě nejprve vzdoruje. Latinské slovo pro adoraci je *ad-oratio* – přitisknutí úst k ústům, polibek, objetí, tedy v posledku láska. Podřízení se stává jednotou, protože ten, jemuž se podřizujeme je Láska. Podřízenost tak získává smysl, protože nám nevnučuje vnější věci, ale osvobozuje nás z hloubi našeho bytí.

Bohoslužba pokračovala. Po nasycení slovem jsme se mohli sytit i Živým chlebem a zakoušet již nyní vnitřní proměnu k lepšímu člověku podle Božího vzoru. Na závěr bohoslužby jsme se modlili modlitbu „Anděl Páně“, do níž jsme vložili naše „děkují“, které silně zaznívalo v srdcích všech poutníků, za dar tohoto nezapomenutelného setkání. Následně jsme přijali požehnání a poslání jít spolu s Kristem do svých domovů.

Návrat

Za zpěvu písní jsme se vydali na cestu k autobusu. Po dvouhodinovém pochodu jsme se dostali k parkovišti, kde nás již čekal usměvavý pan řidič. Všichni jsme byli velmi unavení, ale zároveň šťastní z krásně prožitých dnů v Kolíně. Za jízdy domů jsme se nadšeně dělili o své zážitky, až nás nakonec monotónní jízda ukolébala ke spánku. Snad se některým z nás podaří v roce 2008 dostat na XXI. SDM do Sydney v Austrálii...

br. Bohdan

foto: bB, Filip Kotek

Pravá síla

Kdyby Kristus bojoval
s nejsilnějším mužem na světě
a kdyby ho porazil,
přesvědčilo by tě to o tom,
že Kristus je opravdu silný?

Kdyby Kristus vedl spor
s nejchytřejším člověkem na světě
a kdyby ho ve slovním souboji porazil,
přesvědčilo by tě to o tom,
že Kristus je opravdu moudrý?

Kristus nám však řekl, že máme nastavit druhou tvář,
a nechal se zabít chytřejšími lidmi.
Byl slabý a bláhový.
V tom spočívá jeho síla a moudrost.

z knížky „Moudrost starého Irska“

Svědectví o obrácení

Jak v temnotě zazářil Kristus

Když jsem přišel na svět, nebyl jsem pokřtěn a byl jsem vychován v nevěřící rodině. Do svých 12 let jsem žil relativně spokojeně. Potom si ale moje matka našla přítele a rodiče se dali rozvést. Já s bratrem jsme museli následovat matku za přítelem do jiného města a odstěhovali jsme se od všech, které jsme znali a měli rádi. Proto jsem ji v duchu nenáviděl stejně jako jejího přítele. Z toho důvodu jsem chtěl být doma co nejméně a všechen volný čas jsem trávil s kamarády. Zde začaly moje těžkosti. Nejprve to byly cigarety, alkohol, od 15 let diskotéky a flirty s děvčaty. V 16 letech jsem se zamiloval a s tou dívkou jsem trávil všechen svůj volný čas. Později jsme společně bydleli v jednom podnájmu. Když mi bylo 18 let, utrpěl jsem těžký pracovní úraz a začal jsem si uvědomovat, že i já jednou zemřu. Proto jsem se rozhodl, že dokud ještě žiji, budu si užívat života, s dívkou se rozejdu a budu si užívat svobody. To jsem také udělal a začal „žít“. Diskotéky, různá děvčata, alkohol, později už jen alkohol. Také jsme společně s jedním kamarádem otvírali cizí auta a vozili se v nich. Kvůli tomuto jsem stál i před soudem. To mělo za následek, že jsem stále upadal do těžkostí v práci, doma, ve vztazích s lidmi. Bylo mi stále hůř, alkohol byl pro mě málo, a tak jsem vyzkoušel i drogy. V té době jsem se znova zamiloval, ale tato dívka, když poznala, co jsem zač, přestala o mě mít zájem, a mě bylo hůř a hůř.

Když mi bylo 21, přišel k nám do práce nový spolupracovník. Čas od času něco vyprávěl o nějakém Bohu, ale já tomu nevěnoval pozornost, přestože mě fascinovala jeho vyrovnanost. Až jednou, když jsem nevěděl co se životem, tak jsem se mu svěřil. Pozorně mě vyslechl a řekl, že mám číst Bibli, že mi pomůže. Když mi nabídl Bibli, tak jsem ji přijal, abych neurazil. Asi týden ležela u mě postele. Jedné noci, když jsem nemohl spát, vzpomněl jsem si na slova o tom, že mám číst od Janova evangelia. Vzal jsem Bibli a četl. Ničemu jsem nerozuměl, a potom jsem se dostal k jednomu verši, který mě upoutal. Četl jsem jej znova a znova, potom jsem se rozplakal, protože jsem pochopil nesmyslnost svého dosavadního života a příčiny svého trápení. Stálo tam: „Nebot Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ Začal jsem si uvědomovat, že Bůh mě má rád, že mě miluje, chce mi odpustit, chce, abych i já odpus-

til, chce, abych žil v pokoji, zkrátka jsem v Něho uvěřil. Také jsem pochopil, že Bůh mi posílá Ježíše, který mi nabízí nový začátek: žít opravdově a v pravdě. Druhý den jsem vše vyprávěl svému spolupracovníkovi a on mě zavedl do jedné protestantské církve, kde mi byly zodpovězeny mé první dotazy ohledně víry.

Do této církve jsem chodil asi jeden rok. Potom jsem ji opustil a zase začal opět pomalu upadat do těžkostí, ale Bůh mi znovu pomohl. Do mé cesty vstoupili dva noví spolupracovníci. Brzy jsem se dozvěděl, že jsou katolíci z nějaké komunity Emmanuel. Za nějaký čas mě pozvali na duchovní cvičení. Nabídku jsem přijal, přestože jsem byl protestant. Na těchto duchovních cvičeních jsem se rozhodl stát se katolíkem. Protože jsem do té doby nebyl pokřtěn, začal jsem se připravovat ke křtu. Katechumenát trval 1 a půl roku. Zde jsem také dostal pevný základ víry a vše mi bylo vysvětleno. Začal jsem se pravidelně modlit, chodit do společenství, kde jsem poznal

nové věřící kamarády. O Velikonocích 1995 jsem byl pokřtěn. Při křtu jsem si uvědomil, jak je Bůh milosrdný, že mi odpustil moje hříchy, že mě zve, abych žil nově. Díky církvi jsem také dostal novou rodinu, nový život v radosti a pokoji.

Být křesťanem neznamená mít bezproblémový život, ale je to každodenní vytváření v rozhodnutí pro Boha – Ježíše

Komunita Emmanuel vznikla r. 1973 z modlitební skupiny charismatické obnovy, kterou založil v Paříži o rok dříve filmový kritik Pierre Goursat a lékařka Martina Laffitte-Catta. Při intenzivní modlitbě za-

žili vylítí Ducha sv. a hlubokou proměnou osobního i duchovního života. Nadšení malého společenství přitáhlo mnoho lidí z rozličných společenských a kulturních vrstev. Během roku dosáhl počet pravidelných účastníků 500 osob. Otázka, jak zachovat společného ducha a jednotu, vedla k přijetí společného jména: Emmanuel. Pierre Goursat byl koordinátorem celé skupiny. V létě 1975, během dvou letních setkání, se duchovním srdcem komunity stává Paray-le-Monial, místo zjevení Nejsvětějšího Srdce Páně sv. Markétě Marii Alacoque. V tomto roce také

komunita začíná evangelizovat na ulici, systematicky jsou přijímáni chudí, tuláci, drogově závislí.

Emmanuel znamená „Bůh s námi“ (Mt 1,23). Pro členy komunity to znamená poznat Ježíše jako střed každodenního osobního života. „Být ve světě, ale ne ze světa“ (J 17,15-16), tvořit bratrské společenství kolem Vzkříšeného, „abychom byli jedné mysli a jednoho srdce“ (Sk 4,32). Milost komunity pramení z adorace Eucharistie, Boha sku-

Krista a jeho následování. Odměnou nám potom je naděje, láska, pravda a krása. Bůh sám nám v tom rád pomáhá.

A tak tě, Pane, prosím, pokud někdo čte tyto řádky, kdo váhá a pochybuje o Tobě, ty sám se dotkni jeho srdce. Ty sám mu ukaž svou lásku, své milosrdenství, odpuštění. Amen!

Ivo

P.S.: Setkávám se se spoustou lidí, kteří mi říkají: „No jo, to se ti to věří, když jsi prožil takové věci.“ Chtěl bych podotknout, že Bůh uzdravuje, vede a pomáhá, ale v člověku zůstávají vzpomínky a náklonnosti a s tím je někdy těžké žít...

K O M U N I T A E M M A N U E L

tečně přítomného uprostřed nás. Z adorace se rodí soucítění se všemi lidmi, kteří umírají hladem - ať už hmotně nebo duchovně. Soucítění dává vzniknout žízni po evangelizaci v celém světě, zvláště

mezi nejubožejšími. Třemi sloupy spirituality jsou tedy adorace, soucítění a evangelizace. Odevzdání se Duchu svatému,

Boží slovo, svátosti a přimluva Matky Boží Panny Marie vkořeňují život komunity a její apoštolát do života církve. Členové komunity se snaží žít radikálněji milost svatého křtu a biřmování a dávají se do služeb církve. V touze podobat se prvotní církvi je komunitou všech stavů. Tedy svobodní, manželé i kněží, jimž představení dovolí podílet se podle možností na životě komunity. Laici mají možnost rozhodnout se pro zasvěcený život v celibátu. Mohou žít sa-

mostatně nebo pod jednou střechou. Všichni se scházejí každý týden ke společné modlitbě a sdílení. Jednou měsíčně jsou pořádány komunitní víkendy. Členy komunity se mohou stát křesťané od 18 let, když projdou postulantem a noviciátem. Komunita má své správné centrum v Paříži a centrum duchovní v Paray-le-Monial, místě zjevení tajemství Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Členové komunity pocházejí ze všech kontinentů. Můžete

se s nimi setkat při veřejných evangelizacích, na mezinárodních poutích a při rozmanitých službách. Komunita také organizuje studium v několika evangelizačních školách pro mladé a v misijní škole v Římě.

V r. 1982 kardinál Lustiger uznává v Paříži statut komunity jako „společensví věřících“, následuje uznání v dalších diecézích. Komunita se velice rychle rozšiřuje nejen ve Francii, ale i v dalších zemích Evropy a přebírá stále více služeb v církvi a ve společnosti.

Komunita byla dne 8. 12. 1992 uznána Papežskou radou pro laiky jako univerzální soukromé sdružení věřících všech stavů podléhající papežskému právu

a její statuta byla schválena ad experimentum na dobu pěti let. Přesně o šest let později 8. 12. 1998 byla její statuta schválena Dekretem Papežské rady pro laiky s definitivní platností.

Komunita se nadále rozrůstá a v současné době má na 7200 členů působí v 64 zemích světa všech kontinentů. V České republice se objevila v roce 1990, kdy její statuty schválil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Česká provincie má v současnosti více než 100 členů. Její centrum je v Brně při farnosti sv. Tomáše.

zpracováno podle pramenů

více informací: <http://www.emmanuel.cz/>

MARITA

Jedna moje katechetka odjela, zatím na půl roku, do Německa, aby se zdokonalila v němčině. Napsala mi první dopis, jehož obsah cituji: Milý Otče! Posílám Vám pozdrav z podhůří Alp. Je to tu nádherné. Příroda, památky, všude plno turistů atd. Já jsem v rodině, kde bydlí staří manželé, jejich dcera, svobodná matka se svou čtrnáctiletou dcerou Maritou. Kvůli ní jsem vlastně tady. Pomáhat jim řešit problémy, které s ní mají. Marita má totiž za sebou už spoustu „zkušeností“! Dvakrát si podřezávala žíly, jednou se chtěla otrávit prášky, opakuje jeden ročník školy, doma kouří jednu cigaretu za druhou (jako její máma). Marita už ve třinácti letech spala se svým klukem, který mimochodem vyznává Satana a také se už vícekrát pokoušel vzít si život. Takže je toho hodně, co se tu denně řeší. Hlavní důvod, proč mě přijali, je ten, abych na ni „pozitivně působila“. Nevím, co zde budu platná. Její matka říká, že co jsem zde, je dcera úplně jiná. Ze začátku byla Marita pořád se mnou. Teď se mi zdá, že se zase trochu odtahuje. Má úplně jiné zájmy než já. Vlastně nemá vůbec žádné zájmy, jen vysedávat po hospůdkách, což zase nebaví mne. Když je Marita ve škole, mohu také já do školy (němčina). Po návratu udělám nějaké ty domácí práce, pak chodím ven se psem a podobně. Potom jsem s nimi doma a pomáhám jim řešit ty jejich problémy. Vadí mi, že jsem neustále v zakouřeném prostředí, protože oni kouří všichni. Jinak jsou hodní a ke mně se chovají dobře. Podle mne má ta holka všechno, na co si vzpomene, a tak už neví, co by ještě chtěla, a vymýšlí různé blbosti. Kdyby to byla má dcera, tak bych jí dala pořádných pár na zadek! Jinak jsem proti bití, ale ona by si to moc zasloužila. Mají tady v Alpách horskou chatu v nádherném prostředí. To panorama kolem je prostě úžasné. Pro Maritu je to ovšem všechno nudné. Ještěže mají v chatě televizi, u které tráví většinu času nejen ona, ale celá rodina. Alpská příroda je neoslovuje. Těm lidem chybí Bůh! To je můj závěr. Jsou vlastně strašně chudí v tomto bohatém světě a v tom vidím celý jejich problém. Je mi jich moc líto. Vaše Slávka.

Tolik dopis tohoto děvčete. Myslím, že k tomu není třeba nic dodávat. Mladí, věřte, že můžete žít radostné mládí i bez toho takzvaného „západního blahobytu“. Tu pravou radost vám přeji, vyprošuji, a abyste ji našli, za to Pána prosím.

Z deníku Otce Jana Topenčíka

TROCHU APOLOGIE (8): PRAVDA...

...O KŘÍŽOVÝCH VÝPRAVÁCH

Téma křížových výprav dnes ožívá v souvislosti s islámským fundamentalismem. Radikální muslimské kruhy označují současné vojenské akce v Iráku „novověkým křížovým tažením“, sebevražedné atentáty fanatiků v New Yorku, Madridu a Londýně jsou často prezentovány některými agresivními mohamedánskými duchovními jako „pomsta za křížácké výpravy“. Středověké kručáky mají už od osvícenství nálepku něčeho špatného a podlého. V učebnicích dějepisu jsou tyto akce hodnoceny negativně jako projev zvrátlosti, krutosti, nesnášenlivosti a rozpínavosti tehdejší Katolické církve. Jaká je ale skutečnost?

Nejprve je třeba stanovit, kdo byl agresor a kdo se bránil. Podle všeobecného klišé byly středověké křížové výpravy 11.-13. stol. válečnými akcemi proti mohamedánským seldžuckým Turkům, tak zvaným Saracénům, kteří okupovali Palestinu včetně míst, spjatých s životem Ježíše Krista, a proto drahých každému křesťanu. Už tato základní historická poučka nese ale v sobě zárodek lži. Navozuje totiž představu, že křesťané se nerozpakovali zaplavit celé kraje krví ve jménu svého nábožensky motivovaného nároku na Palestinu. Ve skutečnosti již v 7. stol. dobyli muslimští Arabové Svatou zemi. Tehdejší křesťanský svět nic nenařadil, když se tito mohamedánští vládcové chovali k tam žijícím křesťanům tolerantně a umožňovali

evropským katolíkům konat poutě do Jeruzaléma, Betléma a Nazareta. Tak to fungovalo bez potíží až do 11. stol. Křesťanská Evropa nepodnikala žádné vojenské akce do Palestiny a respektovala muslimskou správu nad ní. V 11. stol. se ale změnilly poměry. Muslimští Arabové byli z Palestiny vytlačeni rovněž muslimskými Turky. Křesťanským poutníkům i palestinským křesťanům nastaly zlé časy. Turci je zajímali a prodávali do otroctví – a to v tom lepším případě. Ten horší znamenal, že je týrali, mržčili a vraždili. Krom toho turecký sultán vedl dobovačnou válku proti Byzanci a byl to právě její císař Alexios I. Komnen, který, ač pravoslavný, se obrátil o pomoc k papeži a katolickému Západu.

Papež bl. Urban II. svolal r. 1095 synodu do francouzského Clermontu. Tam byli biskupové seznámeni s prosbou Byzantinců, k níž se připojil poustevník Petr z Amiensu, jenž musel z Palestiny emigrovat, protože mu šlo o život. Všichni shromáždění byli ořeseni hrůzostrašnými sadistickými krutostmi, které páchali Turci na křesťanech. Usekávali jim ruce a nohy, ženy bývaly znásilňovány. Papež odpověděl vyhlášením křížové výpravy na obranu života křesťanských poutníků a palestinských křesťanů, nikoli prioritně na znovudobytí Palestiny, jak se lze často dočíst v literatuře. V tom je obrovský rozdíl. Křížácká výprava, vyhlášená Urbanem II., byla z etického hlediska

naprosto oprávněná, neboť její motivace nespočívala v prvořadě snaze dobýt nějaké území, ale v ochraně života a zdraví slabých a bezbranných poutníků i křesťanů v Palestině, vystavených bestialitnému týráni, vraždění a zajímání do otroctví. Jednalo se o akt lásky k bližnímu, neboť ta velí vzít na obranu slabého a nevinného proti agresorovi do ruky i zbraň, jsou-li vyčerpány všechny mírové prostředky. Za něco takového se Katolická církev rozhodně nemá proć omlouvat.

Pravdou ovšem je, že po dobytí Jeruzaléma r. 1099 došlo ze strany vítězných křižáků ke zbytečnému prolévání krve. To bylo proti úmyslům papeže Urbana II., který si přál milosrdný postup. Jeho nástupce Paschal II. podle svědectví některých dobových kronikářů vyslovil nad tím lítost, i když neskrýval svoji radost nad znovuzískáním svatých míst. Nicméně i tady je třeba bránit se proti zveličování tohoto jistě smutného faktu. Jeruzalém se křižákům nevzdal a bylo běžnou praxí té doby, přežívající ještě z pohanství, že v takovém případě sahalo vítězové k fyzické likvidaci civilního obyvatelstva. Církev častokrát marně nabádala k milosrdenství a šetření životů nevinných. V případě dobytí Jeruzaléma ale zůstává nezodpovězena otázka, jestli křižáci opravdu vraždili civilní obyvatelstvo včetně žen a dětí nebo jestli jenom pobíjeli muže, kteří se bránili se zbraní v ruce. Soudobí kronikáři hovoří nadneseně o „potocích krve“, aniž událost blíže specifikují. Seriózní historikové se přiklánějí k té druhé verzi, neboť i po vyhlášení křesťanského Jeruzalémského království zůstal Jeruzalém převážně muslimským městem a mohamedáni se těšili náboženské svobodě. Když sultán Saladin r. 1183 opět dobyl Jeruzalém a zajal posledního katolického krále Quida, místní muslimové plakali a volali po návratu tohoto křesťanského panovníka.

Ke stínným stránkám zejména první a druhé křižové výpravy (bylo jich celkem sedm) patří i napadání židovských ghatt, násilné křty Židů a jejich vraždy. Tyto zločiny však nepáchalo řádné křižácké vojsko, ale luza, sestávající z dobrodruhů a kriminálních živlů, kteří zde využili příležitost, jak se obohatit a vytvářeli různé pseudooddělky rábdoby dobrovolníků. Proti jejich řádění vydávala

ostré buly většina papežů 12. stol., na obranu Židů vystoupil také sv. Bernard z Clairvaux.

Nelze též hájit agresi Benátčanů, organizátorů 4. křižové výpravy, kteří r. 1201 místo do Palestiny zamířili do Cařihradu, aby si vyřídili účty se svým dlouholetým nepřitelem – Byzantskou říší. Po vyplnění Cařihradu tam vyhlásili tzv. Latinské císařství. Papež Innocenc III. však tento akt ostře odsoudil a zakázal násilnou rekatolizaci pravoslavných Reků.

Neúspěchy křižáků po opětném pádu Jeruzaléma do rukou Turků přispívaly k šíření naivních názorů, že čeho nedosáhli vojevůdci, mohou dosáhnout svatě a nevinně duše, nejlépe děti. Toho využili někteří zločinci, obchodující s Turky, jimž dodávali mladé otroky a otrokyně. Ti zorganizovali r. 1212 tzv. křižovou výpravu dětí (nebyla nikdy uznána za řádnou křižovou výpravu) a nic nedbali na to, že papež Innocenc III. takový podnik zakázal pod trestem exkomunikace. Lodě vezly děti, jež chtěly ve svatém nadšení bojovat za osvobození Božího hrobu, ve skutečnosti do otroctví mohamedánských vezírů a kalifů. Při bouři však lodě ztroskotaly, část dětí zahynula, část upadla do rukou muslimských otrokářů, část se podařilo zachránit a dopravit k rodinám.

Křižové výpravy byly bezpochyby obrovským vzepětím ducha křesťanského středověku. Musí vyvolat opravdový obdiv nadšení tisíců šlechticů i prostých sedláků, kteří ve jménu Krista byli ochotni obětovat všechno, ano, i svůj vlastní život. Něčeho podobného novověk už téměř není schopen. Velkou úctou si zaslouží i všichni ti, kteří k tomuto smyslu pro oběť lid vychovávali a vedli, ať už celá řada ušlechtilých papežů nebo světci typu sv. Bernarda z Clairvaux.

Boží prozřetelnost však nakonec ukázala jinou cestu, jak je zřejmé na příkladu francouzského krále sv. Ludvíka IX., velitele 7. a poslední křižové výpravy. I ona byla neúspěšná, král Ludvík upadl v Egyptě do zajetí. Vykoupil se, ale nevrátil domů, protože zůstal na Blízkém východě jako soukromá osoba, aby zjistil počet křesťanů, kteří upadli do otroctví muslimů. Nechal si posílat z Francie peníze, aby mohl nakonec všechny ubožáky vykoupit a umožnit jim návrat do Evropy. Bůh tak nakonec

předložil tomuto svatému králi jiné řešení, než on původně zamýšlel – místo vojenskou výpravou ho pověřil velkokorysou charitativní akcí.

Katolické křesťanství se rozhodně nemá proč stydět za ideu křížových výprav. Lze jen litovat, že se k ní připojily nakonec i jiné motivace, jež celou ušlechtilou myšlenku znehodnotily. Světští panovníci, kteří po vojenské stránce všechno organizovali, sledovali často jiné zájmy než osvobození svatých míst a ochranu bezbranných proti krutosťem Turků. Zde je důvod neúspěchu této velkolepé a po etické stránce dobré iniciativy.

Křížové výpravy přinesly též v ohledu kulturním pozitivní i negativní. K těm prvním patří bezesporu kontakt s jiným, orientálním světem. Od Arabů převzala křesťanská Evropa zájem o Aristotelovu filozofii, jež se stala podkladem pro myšlení největších génů středověku sv. Alberta Velikého a sv. Tomáše Akvinského, dále prohloubila své znalosti matematiky, astronomie a vůbec přírodních věd. Současně s tím ale pronikly do Evropy pověry a po-

vážlivé teologické bludy, což je ta negativní stránka. Značně se rozšířily astrologie a věšectví, taktéž znovu ožila pod vlivem orientálního myšlenkového importu manichejská představa o dobrém a zlém božstvu, což našlo své vyjádření v bludu sekty albigenských, že Bůh a ďábel jsou si rovni.

Závěrem je tedy možno shrnout: Idea křížových výprav rozhodně nebyla něčím záporným v dějinách Církve, především ne výrazem „evropského a katolického imperialismu proti mohamedánskému světu“, jak se neustále opakuje už od osvicenských dob. Křížácké války byly válkami obrannými proti agresi seldžuckých Turků a na ochranu bezbranných palestinských křesťanů a poutníků. Katolická Evropa nebyla agresorem, tím byli naopak turečtí sultánové, což je třeba jasně bezokolků říci. Litovat a do jisté míry též odsoudit je však nutno jiné cíle, které leckteří organizátoři křížových výprav s nimi spojovali a jež vedly k neobhájitelným skutkům, jak je o nich pojednáno výše.

Radomír Malý

Mohamed nesnáší konkurenci

Křesťané v zemích, kde vládnoucí náboženstvím je islám, nikdy nežili v bezpečí. V poslední době však násilné činy proti nim povážlivě narůstají.

Shamoun Babar byl protestantským pastorem v Pákistánu, který pomáhal uprchlíkům z Afganistánu. Byl obžalován z údajného obracení vyznavačů islámu na křesťanství, proboden dýkou a potom dobit střelou z revolveru. Stejný osud potkal i jeho řidiče. Po smrti jim oběma uřezali dlaně. Ve 155 milionovém Pákistánu čítají křesťané 2,5 % obyvatelstva, 95 % jsou muslimové. Již 20 let zde platí zákon o „rouhání vůči koránu a Mohamedovi“, který je používán zejména proti těm křesťanům, kteří v muslimském prostředí vydávají ústní svědectví o své víře v Krista. Místní katolíci biskupové oznámili, že v nejnovější době bylo uvězněno 80 křesťanů a 6 odsouzeno k smrti. Podobná situace panuje i v Indonézii. Jmenu, Somálsku, Saudské Arábii a Bangladéši. Nejhůře je na tom ale Súdán, kde muslimská většina ze severu se pokouší vnutit své náboženství a jeho zákony křesťanům na jihu. Dochází k ničení kostelů a vyhánění křesťanů na poušť, kde je téměř nemožné přežít, často i k jejich vraždám, zvláště ukřížováním. Obrovskou

hrozbou se staly také únosy křesťanů a jejich prodávání do otroctví. V poslední době se octla ve vězení řada katolických duchovních, mj. i generální vikář arcidiecéze v Chartúmu Peter Maguin.

V Saudské Arábii neexistuje ani jeden křesťanský kostel nebo kaple. Křesťanství je striktně zakázáno a jakékoliv shromáždění vyznavačů Krista je trestáno dlouholetým vězením nebo i smrtí, což se týká i pouhého vlastnictví bible. Přesto podle odhadů žije v této zemi cca 800 tisíc křesťanů, převážně občanů jiných států, kteří zde pracují. Jakmile úřady zjistí, že jsou praktikujícími věřícími, ihned je zatknou. Letos v dubnu se tak stalo 40 křesťanům přistíženým při společné modlitbě v soukromém bytě, o pár týdnů později bylo uvězněno dalších několik desítek křesťanů.

Toleranci vůči křesťanům uplatňují z muslimských států pouze Jordánsko, Sýrie, Spojené arabské emiráty a v nejnovější době také Alžírsko.

Gošé Niedzielný 25/2005

Potřebujeme takové lidi, jako je Benedikt z Nursie...

Sv. Benedikt z Nursie

Přijetím jména Benedikt XVI. si nový papež zvolil za patrona otce Evropy a zakladatele řádu benediktinů, patriarchu západního mnišství a autora řádových pravidel, učitele mravů a šířitele křesťanské kultury.

Otec řeholního života

Narodil se kolem roku 480 v šlechtické rodině v Nursii, která leží v Umbrii. Poslán rodiči do

Říma, začal se tam učit stavitelství. Znechucen úpadkem mravů v tomto městě, odešel do Subiaca ležícího asi 60km od Říma, aby se tam věnoval poustevníckému životu. Za tři roky ho mniši z blízkého Vivaria poprosili, aby se stal jejich představeným. Přijal jejich pozvání, ale krátce nato se zřekl hodnosti opata a vrátil se do své poustevny, kde začal shromažďovat své žáky a organizovat nové kláštery, které připomínaly „lavry“ sv. Pochamia na Východě.

Později spolu s žáky odešel na Monte Cassino, které se nachází přibližně 100km na jih od Říma, kde začal v roce 529 stavět klášter. Tam zorganizoval společný život naplněný liturgickou modlitbou, fyzickou prací a četbou. Stavěl na poslušnosti, pokoře a důvěře. Vynikal láskou k ukřižovanému Kristu. Vyznačoval se hlubokou vírou v účinnost znamení kříže. Dodnes je známa medailka sv. Benedikta (kříž sv. otce Benedikta), která na jedné straně zobrazuje opata, bránícího se před neviditelným nepřítelem a na druhé straně kříž ozdobený iniciálami prvních slov střelných modliteb. (...)

V klášteře na Monte Cassinu Benedikt sepsal svou Řeholi.

S bližními Benedikt jednal s jemností a pochopením, byl citlivý k jejich utrpení a potřebám. „Vážít si všech lidí; ve všem je třeba zachovávat umírněnost s ohledem na ty, kterým chybí duchovní síla,“ připomínal svým duchovním synům ve svých řeholních pravidlech. Věhlas jeho bohobojného života

přitahoval do kláštera vlivné lidi. Zemřel na Monte Cassinu roku 547.

Modli se a pracuj

Sv. Benedikt rozlišuje dva prvky duchovního života: život z víra a život bratrský. Všeobecně by se to dalo shrnout do slov „modli se a pracuj“. Člověk k prohloubení své víry potřebuje modlitbu. Modlitbou posvěcuje celý den, který tak spojuje s Kristem v modlitbě se církví; díky modlitbě odhaluje Božská tajemství, neboť ona je pozváním k setkání s Kristem a k poznání Boha.

V první řadě Benedikt hovoří o Eucharistii jako o modlitbě liturgické a svátostné a také o modlitbě hodin. Patriarcha poukazuje také důležitost osobní modlitby, i když nedává nijaké přesné pokyny. V Řeholi píše: „Jestliže se někdo chce modlit, ať jednoduše jde do oratoria a ať se modlí, ne nahlas, ale se slzami a z hloubi srdce.“ Benedikt zdůrazňuje, že člověk se díky modlitbě nejen přibližuje k Bohu, ale přijímá z ní hluboký pokoj a duševní pohodu. Taktó duchovně zraje, posvěcuje se a získává opravdovou moudrost.

Druhým prvkem Benediktovy spirituality je společný život. Ten tvoří práce a meziosobní vztahy členů klášterního společenství. Je dobré si uvědomit, že práce byla v té době pokládána za něco nevhodného. Avšak Benedikt vysoce hodnotí její přínos k všestrannému rozvoji lidstva. Neboť práce je privilegovaným prostředkem osobní realizace, rozvíjení talentů a lidských možností. O tom, jaké jsou její plody, svědčí díla, které po sobě zanechali synové sv. Benedikta. Obrovské památníky literatury a architektury, řezbářství a malířství, zpěvu a liturgie dodnes uchvacují svou krásou a poukazují na veličnost křesťanské kultury.

Práce napomáhá rovněž k prohlubování vztahů uvnitř společenství. Společenství je rodinou du-

chovných bratří, v níž každý v důvěře předkládá své potřeby. V Řeholi Benedikt píše: „Aby v projevování úcty jedni bratři druhé předbíhali. Ať své slabosti navzájem trpělivě snášejí (...) Ať nikdo nehledá to, co považuje za prospěšné pro sebe, ale raději to, co je prospěšné pro druhého. Ať se navzájem obdarovávají v úmyslu čistou bratrskou láskou.“

Tato obyčejná slova můžeme aplikovat nejen na vztahy mezi mnichy. Láska, upřímnost a ohleduplnost mají tedy charakterizovat životní styl všech lidí.

Sv. Benedikt nám připomíná, že práce a modlitba jsou jako dvě křídla, jimiž se člověk vznáší. Člověk nežije kvůli tomu, aby jen pracoval, ale nestane se opravdovým člověkem, když nebude pracovat. Modlitba a práce se mají navzájem doplňovat.

Obnovitel Evropy

Benedikt žil v době největších nepokojů, které Evropa prožívala v prvním tisíciletí. V 5. stol. byla gótskými vpády zdevastována celá Itálie. Vandalové zplundrovali severní Afriku a pak opět Itálii. Církvi otráasaly bludy. Navzdory tomu všemu křesťanství nepadlo. Benediktinské řády mají obrovský podíl na obnově jak křesťanství, tak evropské kultury. To nám připomíná, že krize nemusí končit katastrofou. Nepokoje, které prožíváme, můžeme překonat důvěryplnou modlitbou a klidnou prací. To nám přinese stabilitu a skutečný pokoj.

„Potřebujeme takové lidi, jako byl Benedikt z Nursie,“ říkal den před smrtí Jana Pavla II. kard. Ratzinger. Nastal čas na modlitbu a práci!

P. Warchoł OFMConv

TŘI DOBRÉ ZPRÁVY – TROJÍ NADĚJE

Senát se znovu projevil jako moudrá a užitečná instituce, když zamítl proticírkevní novelu zákona o církvích. To je první dobrá zpráva z konce prázdnin. Legislativní „pohrobek“ zesnulého ministra kultury ztroskotal na jasném úsudku senátorů, že šlo o pokus, který by omezil náboženskou svobodu i právo církvi zřizovat podle vlastních norem školy, charity, sociální a zdravotní zařízení. I když levicovní poslanci nejprve novelu ve sněmovně prosadili, v senátu naopak převládlo přesvědčení, že se nelze vracet do časů, kdy bylo snahou režimu zavřít věřící lidi pouze do kostelů. A i kdyby poslanci veto senátu přehlasovali, senátoři jsou připraveni znovu se obrátit na Ústavní soud, který podobný legislativní zmetek už jednou prohlásil za protiústavní.

Druhou dobrou zprávou adresoval českým křesťanům Nejvyšší soud ČR, když ve sporu o svatovítskou katedrálu odmítl dovolání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tento nejvýznamnější chrám v zemi, který komunisté před půl stoletím prohlásili za majetek „všeho lidu“, tak znovu získává šanci, že bude vrácen katolické církvi. Legislativní odbor prezidentské kanceláře ovšem znovu nemístně straší: vznikla by prý řada problémů, církev by rozhodovala, kdo do

katedrály bude chodit, a musela by shánět peníze na údržbu. Jakoby nezajišťovala prostředky na většinu prací potřebných k udržení provozu ve většině kostelů už dnes. Rozhodne-li konečně Obvodní soud Prahy 1 o navrácení katedrály kapitule, očekají se snad i věřící návratu duchovní atmosféry do míst nejvyšší posvátnosti i české státnosti.

Tou třetí dobrou zprávou je rozhodnutí rady města Brna o zřízení druhého českého babyboxu v městské Nemocnici Milosrdných bratří. Následování příkladu pražského GynCentra svědčí o tom, že úcta k životu těch nejbezbrannějších – nechtěných dětí – přeci jen začíná klíčit. Babyboxy - speciální vyhřívané schránky ve zdi nemocnice, kde se anonymně odloženému novorozenci dostane pomoci do několika minut – existují už v mnoha státech Evropy. Jen v Německu do nich matky odložily kolem sta dětí, které mohly skončit také v popelnicích. Sponzor brněnského babyboxu nabízí nejen úhradu pořizovacích nákladů, ale i dětské vybavy, kočárku a hraček. Můžeme jen poděkovat upřímným „Zaplat Pán Bůh!“

Jiří Karas, poslanec PČR za KDU-ČSL

Mluvil jsem o nauce Evangelia

Švédský pastor letniční církve Ake Green byl postaven před soud, protože v kázání citoval výroky Písma sv. proti homosexuálnímu chování. Odsoudili ho k jednomu měsíci vězení, soud vyšší instance však rozsudek zrušil. Polský týdeník „Gość Niedzielny“ uveřejnil ve svém 25. čísle rozhovor s pastorem Greenem. Čtenářům předkládáme jeho nejdůležitější části:

„Své kázání jsem pronesl v době, kdy probíhal pochod homosexuálů, proto jsem se setkal s tak ostrou reakcí z jejich strany. Obrátil jsem pozornost k nemoci AIDS, která – jak informují věrohodné prameny – se objevila nejprve v USA mezi homosexuály. V mém kázání bylo podstatné to, že homosexuální chování otevírá cestu k jiným neřestem. Řekl jsem, že pedofilie je následkem homosexuální subkultury. Varoval jsem před sexuálními zvrácenostmi, o nichž mluví bible – především před zoofilií. Jen tak na okraj dodávám, že krátce po mém vystoupení Švédský svaz veterinářů vydal prohlášení o nárůstu případů sexuálního vykořisťování zvířat. (...)“

Švédští právníci přiznávají, že formulace nového zákona, jež rozšiřují kritéria pronásledování menšin na tzv. menšiny sexuální, jsou mylné. Homosexuálové nejsou společenskou skupinou, která se liší vlastní identitou a kulturou. Homosexuálem je možné dnes být a zítra už ne. Nedávno jsem hovořil se dvěma dívkami, které říkaly, že chtějí vyzkoušet jak homosexuální, tak i heterosexuální lásku. Teď jsou lesbičkami, ale v budoucnosti chtějí mít normální úplné rodiny a děti. To je trend v myšlení mladé generace. (...)“

Při svém kázání jsem nechtěl v žádném případě napadat způsob života homosexuálů, chtěl jsem jen poukázat na nauku Evangelia. Samozřejmě, že osoby s homosexuální orientací mají mít garantovanou zákonnou ochranu, nelze je ani napadat, ani

diskriminovat, ale jejich život nemůže být vzorem pro druhé. (...)“

Souhlasím s tím, že homosexuální ideologie je čímsi na způsob komunismu 21. století. (...) Všude organizace gayů předkládají tytéž požadavky a domáhají se těch samých práv. Vedou USA, kde organizace homosexuálů chtějí, aby ve školách pracovali jako učitelé aktivní gayové. (...) Jejich snahou je zničení rodiny, vymazání tohoto pojmu (...)“

Cílem mého kázání bylo varovat mladé lidi, kteří jsou vystaveni tlaku „vyzkoušet si“ homosexuální praktiky. Chtěl bych také říci všem, kteří si zvolili takovou formu soužití, že je to v rozporu s Evangeliiem, v rozporu s dějinami spásy. Každý, kdo bude žít tímto způsobem života, ztratí ho.“

přeložil –rm-

SKANDÁL V PAŘÍŽSKÉ KATEDRÁLE

Do pařížské katedrály Notre Dame letos v květnu vtrhly dvě lesbičky s mužem, převlečeným za kněze, jenž je měl „oddat“. Byly doprovázeny hloučkem lesbiček a gayů, který křičel: „Benedikt XVI. je homofob.“ Místní kněz, který se snažil zakročít, byl povalen na zem a surově zkopán. O tomto incidentu světská média vůbec neinformovala.

GN 25/2005

Rozhovor s novoknězem Karlem Koblížkem OFMConv

Vložit do dlaně Kristovy ruku člověka

Otče Karle, byl jsi v červenci vysvěcen na kněze. Co to pro tebe znamená být knězem?

Kněžství je hluboké tajemství - mystérium, které dává jak knězi, tak společenství věřících veliký rozměr. Kněz se stává nástrojem Krista, z čehož plyne, že při kněžských úkonech to již nejsou pouze ruce kněze, ale ruce Krista, obyčejná služba kněze se stává službou Krista.

Já osobně prožívám toto tajemství především ve zpovědnici, kde Kristus prostřednictvím zpovědníka osvobozuje člověka od jeho hříchů, bere na sebe jeho hřích a proměňuje slabého, hříšného člověka v člověka svatého. Své povolání jsem našel právě tehdy, když jsem pozoroval jiné kněze zpovídat.

Proč tě zrovna zpověď tolik oslovuje?

Každý člověk má své slabosti a hříchy, s nimiž si sám neporadí. Člověk sám se sice může snažit zbavovat se slabostí, ale spáchaných hříchů se sám nezbaví, ocitá se jakoby na konečné zastávce, mohli bychom říci: v hrobě. Avšak díky Kristu hříchy nejsou konečnou zastávkou, existuje ještě něco, a tím je odpuštění, smazání hříchů, zmrtvýchvstání.

Mám radost, když mohu být svědkem toho, jak Kristus osvobozuje lidi od tíhy hříchů.

Vím, že často mají lidé strach vyznat svůj hřích. Mají obavy, co si pomyslí kněz, až mu to řeknou atd. Přál bych si, aby se nebáli, protože není důvod. Je tu někdo větší než hřích – Kristus, který s láskou bere vše na sebe a přeje si, abychom mu důvěřovali.

Svou úlohu vidím v tom, že jako zpovědník znovu vkládám do dlaně Kristovy ruku člověka, který se ho pustil.

Jak probíhalo tvoje rozhodování být nebo nebýt knězem?

Momentů, kdy jsem o tom přemýšlel intenzivněji, bylo více.

Jeden z nich se udál v kostele Panny Marie Sedmibolestné na Cvilině. Tam jsem na jedné pouti ministroval při mši svaté, avšak při četbě liturgických čtení jsem se kvůli své vadě řeči zdrhával. Kněz nebyl s mou četbou příliš spokojen a po bohoslužbě si mě zavolal a chtěl, ať mu něco ještě přečtu. Vzal jsem tedy lekciónář a začal číst úryvek z evangelia. Na to kněz prudce zareagoval, že ať evangelium nečtu, že knězem stejně nebudu. No a toto ve mně vzbudilo jistý vzdor a v duchu jsem si řekl: „A odkud ty to asi víš?!“ A od té doby jsem začal více uvažovat: „Proč zrovna já bych neměl být knězem?“ Je také zajímavé, že jsem byl vysvěcen zrovna v kostele na Cvilině, a to jako vůbec první v jeho dějinách.

Druhý moment, rozhodující, se stal v Brně. Když jsem nastoupil na střední školu, začal jsem bydlet na internátě. Postupně jsem se seznamoval s městem, chodil jsem také různě po kostelích. Při návštěvě kostela svatých Janů, kde je na zpovědnice pěkně vidět, jsem pozoroval, jak kněží zpovídají, zvláště jednoho jsem pozoroval. A tam jsem naplno zatoužil stát se knězem. Sednout si do zpovědnice a zpovídat. Dnes mohu říci, že se mi to splnilo. Zpovídám nyní ve stejné zpovědnici, co kdysi ten kněz.

Při jedné zpovědi jsem se odvážil dotyčným knězi svěřit s tím, že cítím povolání k řeholnímu životu. Setkal jsem se s ním později také mimo zpověď a důkladně se vyptal na to, co mě zajímalo. Shodou okolností probíhaly v nedlouhé době potom v minoritském klášteře exercicie na rozpoznání řeholního povolání. Využil jsem toho a přihlásil se. Byla to pro mě příležitost poznat klášter více zblízka. Na konci duchovních cvičení se mě můj zpovědník ptal, jak se mi líbilo v klášteře. Odpověděl jsem mu, že si myslím, že by mi to tady vyhovovalo. Navrhl mi tedy, jestli nechci vstoupit do kláštera a začít kandidaturu. S malou dušičkou, ale s radostí v srdci jsem souhlasil. Pociťil jsem, že se přede mnou v tu chvíli otevřela nová životní etapa, ale i veliký duchovní prostor, který skrývá v sobě očekávání a tajemství.

foto: bB

o. Karel

Moc jsem se do kláštera těšil, jaké to bude. Doma jsem si sbalil „svých pět švestek“ a 2. září 1996 jsem začal řeholní formaci v brněnském minoritském klášteře. A to byl také začátek mého kněžského povolání.

Jak jiní reagovali na tvé rozhodnutí?

Nejdříve ze všeho jsem překvapil rodiče. Mám dojem, že nebyli moc rádi, nicméně mě od mého rozhodnutí nezrazovali.

Co si o tom mysleli jiní, ani nevím. Možná že si někteří klepali na čelo nebo si mysleli, že v klášteře dlouho nevydržím. Snad. Já měl tehdy dojem, jako by nastalo ticho. Kamarádi ze školy o mém rozhodnutí věděli, ale na toto téma se mnou moc nemluvili. Asi se báli zeptat nebo nevěděli, co si o tom mají myslet. Občas se mě někdo o samotě nesměle zeptal, ale v partě nic.

Povzbuzoval tě někdo?

Byli to spíše cizí lidé, s nimiž jsem se setkal až v klášteře. Ti mi říkali, abych vydržel. Také mi

dodávalo sílu to, že bratři, v jejichž společenství jsem začal žít, jsou „normální“ lidi a svůj řeholní život berou jako samozřejmou věc, takže se není čeho bát.

A co rodiče?

Po celou dobu postulátu, noviciátu i později v době studií, když jsem měl ještě časné sliby, a tudíž bylo možné bez dalších následků si všechno rozmyslet a z řádu odejít, mi rodiče dávali najevo, že se mohu kdykoli vrátit. Jako by mi nechávali zadní vrátka otevřena. Oni to jistě mysleli v dobrém a s láskou, ale mně to moc nepomáhalo. Když jsem přijížděl ze studií domů na odpočinek, tak jsem potřeboval, aby se někdo naladil na stejnou notu, ale to nebylo. Na druhé straně jsem alespoň mohl více prověřit své povolání, zda to myslím skutečně vážně. Na vysvětlenou musím dodat, že většinu školního roku jsem trávil v našem řádovém semináři v Polsku, což pro mě nebylo lehké kvůli cizím, tedy ne českému prostředí.

A nepomýšlel jsi někdy na zanechání řehole a návrat domů?

Přemýšlel jsem o tom, jaké by to bylo, kdybych odešel. Ale tu myšlenku jsem nebyl schopen domyslet do konce. Vyvolávala ve mně zmatek a jakési rozdvojení.

Pocity mi říkaly: „nech toho a nedělej si zbytečné násilí..., lepší je jednoduchý život a být v klidu..., když to nezvládneš, ztratíš zbytečně roky svého mládí a co z toho pak budeš mít...“ Avšak touha stát se knězem byla silnější než tyto pochybnosti. Vnímám jsem, že je to Bůh, který mi dává povolání, a já jsem na ně chtěl odpovědět.

Pochybnosti, o kterých jsi mluvil, považujete za vyřešené anebo máš dojem, že se něco táhne?

Složením věčných slibů veškeré myšlenky typu „jaké by to bylo kdyby“ zmizely. Víím, že situace, v níž jsem teď, je ta správná a vůbec nemám nějaký vnitřní neklid či pochybnost. Jsem rád, že jsem šel za svým rozumem a ne za svým pocitem.

Tvůj rodný bratr, dvojče, je také knězem. On je v diecézi, ty v řádu minoritů. Proč zrovna minorité?

I když jsme s bratrem začali svou duchovní cestu ve stejné době, rozhodovali jsme se každý sám. Jeho oslovovalo kněžství. Mne řeholní způsob života. Zda to bude u minoritů nebo někde jinde, to nebylo podstatné. Když jsem se pak setkal s výše zmiňovaným knězem, bylo rozhodnuto.

Co bys chtěl vzkázat čtenářům?

Aby se nebáli zpovědi. Také aby netoužili vidět se už dokonalými (bez slabostí a hříchů), ale aby měli vytrvalost stále čerpat sílu z Krista.

Ať hledají dokonalost v tom, že budou mít trpělivost sami se sebou a stále budou přinášet svou slabost Kristu. Neboť vítězství člověka je v tom, že se Krista chytí za ruku a nepustí se ani tehdy, když upadne. Vydržíme-li se Krista držet až do konce, tak jsme vyhráli.

Nakonec bych řekl, že rád každému pomohu vložit jeho ruku do Kristovy dlaně právě díky svátosti kněžství, která mi byla udělena.

Děkuji za rozhovor.

rozhovor vedl br. Bohdan

9. Františkánské setkání mládeže

Začátek července + Cvilín = Františkánské setkání mládeže. To už je taková česká, a vlastně i polská a slovenská tradice. Co obnáší? Určitě více než se vejde do mého postřehu.

Bylo nás tam jak psů a tím nemyslím jen počet, nýbrž i příjemnou vyhladovělost po duchovní stravě. Že to bylo myšleno vážně, svědčí i fakt, že nikoho neodradil dennodenní výšlap do více než dvoustovky cvilínských schodů, kdy se každý strhal jak borůvky, a i tím, že (doufám) nikdo nevyužil blízko stojící nově otevřené hospody, aby zde strhal kohoutky pivních trubek. Cíl byl jediný – kostel Sedmibolestné Matky Boží. A bylo „vyprodáno“... Servírované pokrmy pro lačné juniory jednak nezahlcovaly, jednak si na své přišli gurmáni, ochutnávači i otesánci. Šéf kuchyně P. Řehoř prostě sestavil menu každého dne tak, že kniha přání a stížností zůstala netknuta...

Kdo zažil, ví, kdo ne, zažije snad příští rok, kdy to bude přes všechnu stejnost jiné, lepší. Aby to opravdu budilo dojem plnosti, vyhnu se otrockému popisu každého dne a vezmu to na přeskok. Ne každý slyší rád na režim dne, ač si ho sám pro sebe tvoří. Proto ho snad zaujme vybočení z něj. Krnov zažil mnoho, např. obrovský požár, zničivší celé město, tisíciletou vodu, ale vůbec poprvé zde proběhlo kněžské svěcení. Rovněž poprvé je přijal P. Karel Koblížek. Ten se pak při děkov-

né řeči či primici ukázal jako veselá kopa a rozdal těž tucty primičních obrázků a novokněžských požehnání. Zejména to druhé má velkou sílu.

Militaristicky zaměřené uskupení České armády zapůjčilo mírumilovným křesťanským ovečkám prostorný stan (díků), v němž probíhaly celodenní adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Mimo předem určené části dne (např. noc) nebylo chvíle, aby náš stan setkávání, jak jsme si ho biblicky nazvali (srv. Ex 33,7-11), zel prázdnotou. Nikdy v něm nebyli určení dobrovolníci, ale touhou vlastních duší delegování – my. Takové setkání s Kristem Ježíšem v netradičních podmínkách má mimořádně působivé kouzlo, nijak neztrácí na vznešenosti a uctivosti, svým způsobem má něco navíc, takže pro další setkání hlasuji pro repete.

Úterní Eucharistický průvod pak dal setkání další grády. Nést baldachýn nad Kristem v Eucharistii není výhodné jen v tom, že člověk tak nezmokne, ale jít nějaký čas v těsné přítomnosti Beránka Božího, nechat Ho na sebe působit, cítit se prosakován Jeho milostí, takto se k Němu veřejně hlásit ve městě, ve kterém žiji, věřím a hřeším, cítit požehnání, jaké z Něj přýští ke krnovským, to už je blíže nepopsatelný a nepředatelný prožitek. Nevadí, že pr-

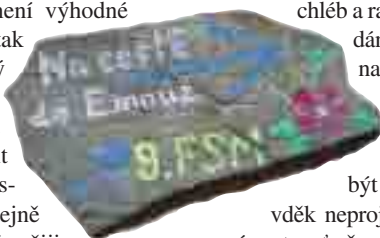
Na Cvilině se radovalo, tančilo a zpívalo, bylo zkrátka veselo a milo...

šelo, v ulicích byli zrovna ti, co tam podle Božího plánu být měli. Ježíš osobně navštívil obyvatele města, setkal se s nimi, tak jako s poutníky do Emauz.

Tím se nepozorovaným násilím dostávám k zastřešujícímu motivu celého 9. FSM: *Cesta do Emauz*. Boží slovo, chléb a radost, tato tři hlavní témata třech dnů byla dána jako nejdůležitější „náklad“ křesťana na jeho cestě. Řídit se slyšeným, sytit se darovaným a radovat se z toho všeho, až se budou hory zelenat. Děkovat za vše a vždy, nečekat až na 10. FSM a ne být devíti uzdravenými malomocnými, kteří vděk neprojevíli. Prostě činit tak na každém kroku své cesty, ať už vede do Emauz nebo jinam.

Na Cvilině se poctivě děkovalo, radovalo, tančilo a zpívalo, jako třeba při správně bujarém koncertu polské grupy Fioretti, bylo zkrátka veselo až milo. Rovněž tak neustálá dispozice každého kněze ke svátosti smíření pro hříchem indisponované a po zповědi hladové psyky, je určitě posilující, už jen jako vědomí možnosti. A co teprve Večer smíření se zповědníky rozsazenými v kostele a poskytujícími tuto službu Církve v jeden večer tak, že se mohlo dostat na každého...

Teď jsme všichni dole z naší hory Tábor a nezbyvá nic jiného, než předávat vše získané v terénu, všem a všude. Není to jen náš majetek. Emauzští učedníci poté, co v cizinci poznali Spasitele, nehleděli na tmou a pelášili zpět do Jeruzaléma, měli Krista ve svém srdci a nechtěli si svou radost užívat v soukromí.

"Stan setkávání" nezel nikdy prázdnotou...

Eucharistický zázrak v Bolseně

Jednoho dne roku 1263 se německý kněz Petr z Prahy, který šel jako poutník do Říma, zastavil v Bolseně. Byl zbožným knězem, často však míval pochybnosti co do reálné Kristovy přítomnosti v konsekrované hostii. Když sloužil mši sv. u hrobu sv. Kristýny (nacházejícím se v kostele, který nese její jméno), chvíli poté, co vyslovil slova konsekrace, začaly se řínout z hostie kapky krve. Padaly na jeho ruce a na korporál rozložený na oltáři.

Kněz Petr, kterého naplnila hrůza, se snažil ze začátku krev ukryt. Potom ale přerušil mši sv. a okamžitě se odebral do sousedního města Orvieta, ve kterém pobýval papež Urban IV..

Papež si vyslechl zprávu o zázračné události, udělil knězi rozhrěšení a okamžitě nařídil zahájení procesu, který měl celou záležitost řádně prošetřit. Po prozkoumání faktů obdržel místní biskup nařízení, aby převezl hostii a krví potřísněný korporál do Orvieta, kde papež obě posvátné věci přenesl ve slavnostním průvodu do katedrály. Tento korporál je do dnešního dne vystavený a uctíváný věrnými v katedrále v Orvietu.

Podle historického podání, vlivem tohoto zázraku, papež Urban IV. poposíl sv. Tomáše Akvinského, aby sestavil vlastní texty pro mši sv. o Eucharistii a oficiem (modlitbu breviáře) ke cti Nejsvětější eucharistie jako Kristova Těla. Příští rok v srpnu ustanovil papež Urban IV. zvláštní bulou slavnost Božího Těla.

Oltář u hrobu sv. Kristýny v Bolseně. Zde se odehrály zázračné události z roku 1263.

Krví potřísněný korporál z roku 1263 uchovávaný v Orvietu

Turisté a poutníci, kteří navštěvují katedrálu v Orvietu, obrácejí hned potom své kroky do Bolseny, aby se v kostele sv. Kristýny poklonili u místa, na kterém došlo k zázraku. Vchod v severním křídle kostela vede do Kaple zázraku, ve které skvrny na dlaždicích podlahy mají být skvrnami krve, pocházející ze zázračné hostie. Sám oltář, na kterém došlo k zázraku, se v současné době nachází v jeskyni sv. Kristýny.

V roce 700. výročí od ustanovení slavnosti Božího Těla (srpen 1964), papež Pavel VI. slavil Nejsvětější oběť mše sv. na oltáři, na kterém se přechovává posvěcený korporál. Nachází se ve zlatém relikviáři v katedrále v Orvietu. (Svatý otec se vypravil do Orvieta helikoptérou – byla to v historii první papežská cesta, vykonaná za pomoci tohoto dopravního prostředku).

O dvanáct let později se Pavel VI. vypravil do Bolseny, odkud byl na závěr 41. Eucharistického kongresu, probíhajícího ve Filadelfii, přenášen jeho televizní projev. Ve svém poselství Svatý otec nazval Eucharistii „(...) velkým a nevyčerpateľným tajemstvím“.

*z knížky „Cuda Eucharystyczne“ od J. C. Cruze
přeložil KK, foto: www.albumviaggi.it*

Konverze spisovatele Giovanniho Papiniho

Chléb od děvčátka

Známý italský spisovatel, katolický konvertita Giovanni Papini, který si získal ve 20. letech uplynulého století věhlas svým dílem „Život Kristův“, popisuje v knize „Gog“ fiktivní příběh jednoho ze světových miliardářů. Má všechno, nač si vzpomene, ale zjišťuje, že toto není ten pravý život, který přináší uspokojení a naplnění. Hledá jej proto v nejrůznějších extravagancích, stýká se např. s obchodníky s mrtvolami nebo s historiky, kteří vyučují dějiny pozpátku, ale odchází pokaždé znechucen. Kontaktuje se s nejvýznamnějšími osobnostmi vědy, např. s A. Einsteinem, s literáty typu H. G. Welse nebo s politiky a revolucionáři jako s V. I. Leninem, ale i toto mu přináší zklamání. Zkouší tedy poslední možnost a vydává se do střední Itálie, aby se tam potuloval bez domova jako žebrák. Jde hladový v letním vedru lesa a přijde na louku, kde asi dvanáctileté děvčátko pase krávy. Unavený usedne na pařež. Je poledne. Malá pasačka vytahuje z uzlíčku svůj chléb a pochopí, že tento vandrák má hlad. Láme jej na půl a nabízí mu. Hrdina knihy najednou zjišťuje, že nikdy v životě mu žádný chléb nechutnal tolik, jako „ten od děvčátka“. Ptá se sám pro sebe: „Že by toto byl ten pravý život?“

Mistr slova Papini nechává záměrně otázku nezodpovězenou. Děvčátko, které ve skutečnosti neudělo nic světoborného a zvláštního, jenom se rozdělilo s hladovým tulákem o svůj denní chléb, vyvolalo v jeho mysli úplnou revoluci a poznání „pravého života“. Co nesvedly učené diskuse, podařilo se chudé pasačce prostým gestem soucitu. Tato maličkost znamenala v řádu hodnot mnohem víc než všechna velkolepá setkání, od kterých si hrdina knihy nejvíce sliboval.

Na to upozorňuje v evangeliu sám Ježíš Kristus. Na věčnosti, budeme-li patřit mezi spasené (o což se máme neustále modlit a žít v posvěcující milosti), dojde k momentu překvapení, kdy nám Pán řekne: „Pojďte požehnaní... nebot jsem byl hladov a nasýtily jste mne, žízniv a napojili jste mne...“.

My se ale udiveně zeptáme: „Pane, kdy jsme Tě viděli takového?“ A On nám připomene drobné skutky lásky, které jsme my pokládali za něco tak samozřejmého a přirozeného, že jsme je nenosili v hlavě a dávno na ně zapomněli. Bůh ale nikdy nezapomíná. Až na věčnosti se dozvíme – a kéž by tomu tak bylo – co jsme způsobili v duši člověka, jenž si zoufal nad životem a kterému jsme věnovali svůj čas, abychom ho potěšili a povzbudili, nebo když jsme opatrovali těžce nemocného a jednali s ním trpělivě a laskavě, když jsme nezaměstnané matce samoživitelce zaplatili nákup, na který jí chyběly peníze atd. Nikdy nevíme, co tyto pro nás nepodstatné detaily vyvolají v nitru těch druhých, kterým je o nás známo, že jsme katolickými křesťany. Děvčátko z Papiniho knihy to také nevědělo – a přece jeho půlka chleba oťrásla jedním z nejmocnějších mužů světa. Tak začíná evangelizace: Nikoli velkými okázalými gesty, nýbrž – řečeno slovy bl. Matky Terezy – „malými věcmi, vykonávanými s velikou láskou“.

Čtenář zmíněného díla si ale snadno domyslí, že chudá pasačka, jež se rozdělila s vandrákem o chléb, vyrůstala v prostředí venkovského italského katolicismu, kde podobné jednání bylo normou. Autentické katolické prostředí je vždycky živnou půdou takového chování. To je „kultura života“, o níž hovořil zesnulý papež Jan Pavel II.. Proti ní stojí „kultura smrti“, jež formuje své vy-

znavače úplně jinak. Místo dělení se s hladovým o chléb nabízí bezohlednou egoistickou honbu za ziskem včetně krádeží a podvodů i za cenu existenciální likvidace druhých. V tomto systému nemají místo slabí a bezbranní, především nenarozené děti. Místo laskavého přístupu k zoufalému člověku, stíhanému ranami osudu, nabízí izolaci v psychiatrické léčebně, místo láskyplného soucitu s nevléčitelně nemocnými a trpícími předkládá program eutanázie. Těm, kdo se nedokážou zařadit mezi „silné a úspěšné“, jsou k dispozici nevázaný sex, v důsledku antikoncepcie s minimálním „rizikem“ početí, avšak s realitou AIDS, a také drogy, totálně rozkládající lidskou osobnost. Obojí tak přispívá k „přirozené regulaci“ obyva-

telstva naší planety, po níž tak naléhavě volal už v 19. stol. Malthus.

Tak vypadá pravá tvář „kultury smrti“. Jak z jejich spárů vytáhnout naše lidské bratry a sestry? Pán Ježíš nenabízí jinou cestu, než tu, která je zřejmá z Písma sv. a nauky Církve: propagaci kultury života obětavým konáním běžných, všedních skutků lásky vůči těm, které nám Boží Prozřetelnost postavila do cesty. Bude-li toto pro nás stejnou samozřejmostí jako pro zmíněné děvčátko chléb, o nějž se rozdělila s pocestným, potom i naše evangelizace slovem, k níž nás Pán rovněž naléhavě vyzývá, se stane účinnější a po-žehnanější.

Radomír Malý

Drahé děti,

Pán Ježíš má všechny lidi nesmírně rád, ale zvlášť ukazuje svou lásku k dětem. Když byl jednou obklopen dospělými lidmi a přišly děti, dospělí je nechtěli pustit a posílali je pryč. Ale Pán Ježíš hned

napomenul přísně ty dospělé a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království.“ Pozval je k sobě, ty malinké bral do náručí, a žehnal jim. Měl radost, že přišly. I děti měly radost, že jsou u něho. Ale i mnozí jiní lidé k němu rádi přicházeli. Často z daleka a nechtělo se jim odejít, i když u něho zůstávali dlouho.

Jeden chlapec si povzdechl: „Jak by to bylo krásné, kdybych žil tenkrát ve Svaté zemi a mohl také k Pánu Ježíši přicházet.“ Maminka mu na to řekl: „I teď ho můžeš navštívit, vždyť je v kostele ve svatostánku.“

Ano, je skrytý ve svaté hostii, v podobě chleba, který při mši svaté proměnil ve své tělo. Svaté hostie se pak uchovávají ve svatostánku, v krásně zhotovené a ozdobené skříňce, u které svítí světlo, i když jsou všechna ostatní světla v kostele zhasnutá.

Svatostánky jsou v mnoha kostelech a kaplích po celém světě. Když nedávno zemřel Svatý Otec Jan Pavel II. a nastoupil jeho nástupce Benedikt

XVI., sledovali to v televizi nebo rozhlase lidé ve všech zemích všech světadílů. Na pohřeb Jana Pavla

II. přijely milióny lidí z celého světa a nejvyšší představitelé skoro všech států. Ve všech těch zemích jsou svatostánky, protože Boží rodina, Kristova církev, se šíří do celého světa ke všem národům, jak to Pán Ježíš předpověděl. Na počátku byla sjednocena kolem svatého Petra, teď kolem jeho nástupce Benedikta XVI. Kdybychom viděli svatostánky jako zářící světla, viděli bychom, že celá naše zeměkoule je jimi poseta a celá září přítomností Pána Ježíše.

Můžeme se s ním setkat především při mši svaté, zvlášť jdeme-li k svatému přijímání.

Ale můžeme ho navštívit i jindy, když přijdeme k němu, přítomnému ve svatostánku. Můžeme s ním mluvit i jen v duchu, vždyť on zná každou naši myšlenku. Říci mu, jak ho máme rádi, co máme na srdci, z čeho máme radost nebo co nás trápí, děkovat mu, prosit ho o pomoc, modlit se za druhé, v tichosti být pozorní k tomu, co nám vnuk-

Kdybych žil tenkrát ve Svaté zemi

ne do myslí. Při těchto návštěvách nám často dává do srdce pokoj, světlo, posilu, radost.

Konají se i společné návštěvy, kterým se říkává společná adorace. Při ní bývají i společné modlitby a zpěvy.

Někdy bývá svátostné pozhennání. Je to pozhennání svatou hostií, vloženou do zasklené malé, ale velmi krásně umělecky ozdobené schránky, nazývané monstrance. Nebo uloženou v nádobce, ve které se svaté hostie uchovávají, které se říká ciborium.

Při některých příležitostech, především o slavnosti Těla a Krve Páně, se konají slavnostní průvody s nejsvětější svátostí.

I když nemůžeme k svatému přijímání, ani Pána Ježíše navštívit, například protože není poblíž žádný kostel, můžeme mu v duchu říci, jak ho

máme rádi, jak rádi bychom ho přijali, a poprosit, aby přišel a přinesl do naší duše své dary. Toto se nazývá „duchovní svaté přijímání“.

Jenom Pán Ježíš, protože nás má tolik rád a protože je všemohoucí Bůh, mohl vymyslet a stále tvořit něco tak úžasného, že je přítomen v nejsvětější svátosti. Mnohokrát potvrdil tuto přítomnost i zázraky.

První ze všech lidí žila v přítomnosti Pána Ježíše Panna Maria. S nejkrásnější láskou v srdci. Proto mu neustále dělala radost. Věděla, že její syn je Syn Boží, který se z lásky k nám stal také člověkem. Prosme ji, aby nám pomáhala, abychom se jí aspoň trochu podobali v lásce k Pánu Ježíši.

S přáním Božího pozhennání Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Ruka a písek

Když se jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: „Mami, jak to udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?“

Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila, nabrala dvě plné hrsti písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku zavřela – písek se jí sypal mezi prsty. Čím víc tiskla pěst, tím víc písku se sypalo pryč.

Druhou ruku nechala úplně otevřenou – písek na ni zůstal všecken. Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: „Rozumím.“

převzato z časopisu Pastýř

foto: bB

Poděkování

Kamínek z Medžugorje.

Na svátek sv. Mikuláše to bude 9 let, co jsem odcházela do starobního důchodu. Neuvěřitelně jsem se těšila na krásný odpočinek od starostí, časného vstávání a stálého dojíždění. Měla jsem připravené knihy, které si v klidu doma přečtu. Hlavní můj plán a cíl byla pomoc rodinám mých dvou dětí, které začaly stavět s velkou půjčkou rodinný dvojdomek. Chtěla jsem vařit zedníkům a rodině opatrovat čtyři malé vnučky. Moji radost pokazila paní doktorka. Při výstupní prohlídce ze závodu, nahmatala na mém těle vnitřní bulku. Doporučila a objednala rentgenové vyšetření. Všechno se mi začalo hroutit, hrůza a strach z nemoci mě začala ničit. Celé dny jsem se modlila ke všem svatým a nejvíce k Panně Marii, aby mě a rodinu neopustila, protože vždy při všech útrapách, životních nesnázích a starostech mě Matka Boží vyslyšela a pomohla. Na označené bolavé místo na svém těle jsem si připevnila kamínek, který jsem si již dříve dovezla z Medžugorje, z místa zjevení Panny Marie.

Při rentgenovém vyšetření jsem se modlila a prosila, aby mně Matička Kristova pomohla unést to hrozné zjištění, abych našla klid a duševní vyrovnanost. Jaké však bylo moje překvapení si dokáže málokdo představit, když mi paní doktorka oznámila, že na snímku nic není a že jsem zdravá.

V postaveném domě rodiny dětí už dávno bydlí, vnučky vyrostly a já se teď jen modlím ke strážným andělům za jejich šťastné návraty ze školy domů. Neustálou modlitbou a skutky děkuji Matičce Boží za zdraví a obrovské milosti, které mně i rodině svou přímlovou vyprosila.

Marie Konfrštová

Panno Maria, plním svůj slib, který jsem Ti dala a děkuji Tobě a Tvému Synu, Pánu Ježíši, i všem svatým za uzdravení mé vnučky, která onemocně-

la těžkou jaterní nemocí. Moc děkuji všem, kdo se s námi modlí. Zvláště učitelským sestrám z Prahy Krče. Prosím, Matičko Boží, o další přímlovu.

babička Eliška

Vášim prostřednictvím bych chtěla poděkovat Panně Marii a zároveň dodat síly maminkám, které se ocitly ve stejné situaci jako já.

Před čtyřmi lety jsem očekávala narození svého prvního dítěte. V šestém měsíci však nastaly komplikace, které mohly mé těhotenství ukončit. Strašně jsem se o dětátko bála. V té chvíli jsem si uvědomila, jak velkou přímlovkyni máme v Panně Marii. Své dětátko jsem dala pod Její ochranu. Denně jsem se modlila růženec. Díky těmto modlitbám jsem cítila v duši klid. Mé modlitby byly vyslyšeny a narodila se nám zdravá holčička.

Před rokem byla má víra vystavena zkoušce znovu. Čekala jsem druhého dítě. Testy ukázaly možnost postižení Downovým syndromem. Znovu jsem prožívala obrovský strach o miminko. V časopise Immaculata jsem si přečetla poděkování maminek se stejným trápením. Toto těžké období jim pomohla překonat modlitba nověny. I já jsem se kromě růžence začala modlit denně nověnu k Matce Ustavičné Pomoci. Mé prosby byly vyslyšeny a kontrolní testy postižení vyloučily. Na modlitbu jsem však nezapomínala a modlila se celé těhotenství. V lednu 2004 jsem porodila druhou zdravou holčičku.

Mým dcerám jsou 4 a 1,5 roku a já stále nepřestávám děkovat Panně Marii a nebeskému Otci za obrovské požehnaní, které jsem ve svých dvou holčičkách dostala. Díky těmto zkouškám jsem pochopila obrovskou sílu modlitby.

Děkuji Panně Marii, že je stále s námi a přímlovává se za nás.

Karin Harazimová

Děkuji Nejsvětější Trojici a nebeské Mamince za uzdravení vnuka. 31. prosince 1998 se mé dceři narodil syn. Po těžkém porodu byl přidušený, skoro mrtvý, museli mu zlomit lebku. Hned ho vezli do Brna. Lékaři nám nedávali moc naděje. Na Tři krále jsme jeli na sv. Hostýn poprosit Matičku Boží, aby se přímlovila u nebeského Otce za uzdravení syna a vnuka. Po třech měsících nám ho dali domů. Lékaři nevyklučovali postižení, neboť

mu operovali mozek. Znovu děkujeme Pánu Ježíši a Nejsvětější Matičce za vyslyšení našich proseb. Dnes je vnukovi sedm roků a žádné postižení nemá – je to rošťák!

Teď vidím, že kdo se Boha nespustí, toho Bůh neopustí.

čtenářka B. M. z Valašska

Chtěla bych splnit svůj slib a poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši a sv. Norbertovi za vyslyšení naší prosby. Po delším očekávání se naší dceři narodil chlapeček Matoušek a za rok Šimonek. Víme, že je to dar od Pána Boha a naší Nebeské Matičky.

Moc děkujeme a svěčuji naši rodinu pod Její ochranu.

vděčná čtenářka Františka z Vlčnova

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Judovi Tadeáši za přímluvu za zdraví a zdárnou operaci mé dcery. Po 14 letech dialýzy jí byla transplantována ledvina a játra. Je to již jeden a půl roku. Operace se zdařila a dcera bez velkých potíží žije bez dialýzy.

Děkuji.

Jindřiška Němečková

Chci poděkovat Panně Marii Ustavivné pomoci a sv. Josefovi za to, že se můj syn zbavil závislosti na hazardních hrách. Děkuji Ti, Matičko, která ustavivně pomáháš v každé nouzi a také Tobě, sv. Josefe, pomáhejte i nadále.

Anna

Také já bych chtěla z celého srdce poděkovat veřejně Panně Marii, Pánu Ježíši, sv. Antoníčkoví, sv. Terezičce a Pražskému Jezulátku za uzdravení mého syna a vyslyšení prosby. Dostala jsem více, než jsem prosila i proto, že jsem dovolila Panně Marii, aby se mě ujala. Děkuji nastotísíckrát a vyprošuji ochranu celé mé rodiny.

Marie Ryšavá

Chtěla bych tímto dopisem veřejně poděkovat naší nebeské Mamince Panně Marii za všechny milosti a vyslyšené prosby. Zvláště pak za pomoc a ochranu své dcery Marty v jejím „pozdním těhotenství“.

Dceři bylo 38 let. Měla dlouhodobé zdravotní a rodinné problémy. Denně užívala spoustu léků. Minulý rok v létě zjistila, že bude již potěť, matkou. Nikdo z nás si nedokázal představit, jak

to vše zvládne. Neměla ani jistotu, že dítě bude zdravé. Vzhledem k lékům, které užívala, jí lékař doporučil potrat.

Ten den, kdy mi dcera oznámila, že je v jiném stavu, byl zrovna svátek růžencové Panny Marie. Odevzdala jsem dceru i miminko do rukou Panny Marie a denně se za ně modlila. Na kolenou, před sochou Panny Marie, jsem jí slíbila, že jestli vše dobře dopadne, veřejně jí poděkuji. Do modliteb se kromě rodiny zapojila i spousta jiných lidí. Všem, kteří se na tento úmysl modlili – upřímně „Pán Bůh zaplať“.

Přes všechny problémy, které musela dcera a její rodina překonat, se nám na slavnost seslání Ducha Svatého narodil zdravý vnuk Tomášek.

Děkuji Ti, naše nebeská Maminko, za život a zdraví malého Tomáška i dcery. Také za šťastný porod a všechny milosti, které naše rodina skrze Tvoji náruč obdržela.

Prosím tebe i Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, za dar síly přijímat vůli našeho nebeského Otce. Také prosím za obrácení hříšníků a nevěřících rodin. Odstraň prosím z jejich srdcí zatvrzelost a nelásku k Tvému mateřskému srdci. I nadále Ti svěčuji pod Tvou mocnou ochranu celou naši rodinu.

Maria, stůj při nás a neopouštěj nás!

babička Drahošánová, Ostrava

Ráda bych touto cestou poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii a panu faráři z kostela Matky Boží, za pomoc méj těžce nemocné matce. Její stav byl kritický, byla úplně zmatená, přestala jíst, neustále zvracela. Pan farář se mnou za ní ochotně jel, udělal jí svátost nemocných a modlili jsme se za ni. Matčin stav se od toho dne velice změnil k lepšímu, mluví normálně a změnila se úplně ve vztahu ke mně – měly jsme spolu dlouhotrvající napjatý vztah. To je dnes už minulost, odpustily jsme si navzájem, těšíme se na sebe. Raduji se z toho, bála jsem se, že smrt zasáhne dříve, než se smíříme.

Modlím se za ni, aby netrpěla, a až ten čas přijde, aby umřela v klidu – je jí 97 let.

Pane Ježíši, Panno Maria a pane faráři, děkuji Vám za pomoc a prosím o ochranu celé mé rodiny.

Helena Kocandová

Slíbila jsem Panně Marii poděkování prostřednictvím tohoto časopisu. Činím tak s velkou pokorou a vděčností, ale se značným zpožděním.

Tvá přímiluva Matko Boží byla velmi „viditelná“ - za moji nejmladší dceru a jejího syna. Bylo to rizikové těhotenství, což nebylo výhledově vůbec nadějně! Bez Tvé přímiluvy, Matko Boží, jako vždy po celý můj život, se nikdy neobejdeme. Znovu a znovu Tě prosíme, oroduj za nás u svého Syna spolu se zemřelým sv. Otcem Janem Pavlem II. za dar Boží lásky, pokory a obrácení všech hříšníků na celém světě včetně nás prosících dětí, o dosažení spasení v Božím království.

s vděčností rytířka Neposkvrněné Alena

Chtěla bych poděkovat Matce Boží za přímiluvu.

Letos na jaře se u moji čtyřleté vnučky objevily velké modřiny. Dětský lékař nás upozornil, že by se mohlo jednat i o počínající leukémii. Než byla hotova všechna vyšetření prožívala jsem spolu s dcerou velký strach. Modlila jsem se k Matce Boží. Veškerá vyšetření dopadla dobře. Chci citovat slova písně: „Děkujem Ti, Matko milostivá, děkujeme tisíckrát.“

Dále děkuji sv. Maxmiliánu M. Kolbemu, jeho přímiluva také zasáhla do mého života. Děkuji i sv. Stanislavovi, mému křestnímu patronovi.

Stanislava Peřínová

Děkuji Ti, Panno Maria a Pane Ježíši, za vyslyšení prosby o uzdravení mé vnučky z její těžké nemoci. Víím, Matičko, že jsi pomohla již mnohokrát a já Ti vroucně děkuji a prosím o další pomoc pro celou naši rodinu.

vděčná čtenářka Anežka z Jižních Čech

Chtěla bych poděkovat za narození své pravnučky. Moje vnučka s manželem si velmi přáli mít dětátko, ale čekali pět let a stále nic. Lékaři jim říkali, že není naděje. Dokonce zkoušeli počít dítě umělou cestou, ale ani to se nepovedlo. Já jsem je velmi prosila, ať zanechají těch umělých metod a raději prosí Boha a že já se za ně budu modlit také. Bohužel musím říci, že vnučka s manželem moc v Boha nevěří.

Velmi jsem prosila Pannu Marii za přímiluvu u Pána Boha. Na tento úmysl jsem cestovala na slovenské poutní místo Turzovka. Také jsem prosila modlitební společenství, aby se na tento úmysl

modlili. Po nějaké době vnučka skutečně počala. Lékaři se obávali komplikací, neboť hrozilo nebezpečí porodu císařským řezem, ale nakonec vše proběhlo bez problémů a narodila se nám krásná Viktorie.

Dobry Bože, jsem velmi vděčná za takový krásný dar. Panno Maria, děkuji Ti za Tvou mocnou přímiluvu a ještě velmi prosím za dar víry pro svou vnučku s rodinou.

Veronika Pazderová

Svou vděčnost vyjadřují: Tamara Sedlářová, Marie Dvořáková, Věra Ječmínková, čtenářka z Vysociny, Marie Toužimová, Marie od Prahy, Božena ze Slovácka, Jarmila z Brna, Věra ze Znojemska, Marie z Těšínska, Marie R. z Pelhřimovska, E.L.

O modlitbu prosí: Jiřina Havrlantová, Kristina Králová, Vlasta Burianová, Jitka Orosová, Marie Müllererová, V. Nakládalová.

Bratři a sestry v Kristu!

Obracím se na Vás s naléhavou prosbou o pomoc pro svého syna, který je gambler, má velké dluhy, zadlužil celou rodinu. Rodina se mu rozpadla, jsme všichni vydírání dlužiteli, exekutory, mafií. Synovi hrozí, že mu někdo něco udělá a i on sám hrozí sebevraždou. Snažili jsme se mu pomoci, ale marně. Nepracuje, nechce se jít léčit, velmi lže! Vše to trvá již šestý rok, vyzkoušeli jsme již vše, co se dalo, ale zatím nic nepomohlo. Celá rodina je už finančně i psychicky zničená.

Prosím všechny bratry a sestry dobrého srdce o modlitby, oběti a půst ze záchranu mého syna, případně radu (adresa je v redakci).

Všem předem velmi děkuji a vyprošuji Boží požehnání o ochranu Panny Marie.

čtenářka v Kristu z Jižní Moravy

ZPRÁVY

Půl minuty může zachránit život. Americké hnutí obránců nenarozených „Kruciatka pro život“ zahájila modlitební akci půl minuty denně za záchranu životů nenarozených dětí. Chce, aby se do ní zapojilo minimálně 1 mil 370 tisíc osob, neboť tolik dětí je ročně v USA zabijeno pod srdcem matky.

GN 26/2005

Diplomatické styky zatím ne. Vatikán podle vyjádření svého diplomata arcibiskupa G. Lajola je kdykoliv připraven navázat diplomatické styky s komunistickou Čínou pod podmínkou, že legalizuje tzv. „podzemní církev“, propustí vězněné duchovní a věřící a přestane pronásledovat katolíky.

GN 26/2005

Nový blahoslavený mučedník komunismu. V Římě byl prohlášen blahoslaveným polský kněz Wladyslaw Findysz, farář v obci Nowy Żmigród a vězeň komunistického režimu. Důvodem zatčení r. 1963 se staly jeho výzvy farníkům, aby na úmysl tehdy probíhajícího II. vatikánského koncilu se intenzivně modlili, přestali hrdovat alkoholem a smířili se navzájem ve svých rodinách. Soud to kvalifikoval jako „vynucování náboženských praktik“ a odsoudil kněze na 2,5 roku nepodmíněně. Otec Findysz, v té době již vážně nemocen, vězení nepřežil a r. 1964 zemřel.

GN 26/2005

Revolucionář beze zbraně. Po letech těžké nemoci zemřel na Filipínách ve věku 77 let kardinál primas Jaime Sin, iniciátor tzv. růžencové revoluce r. 1986. Filipínský diktátor Ferdinand Marcos rozkázal tenkrát násilím potlačit pokojné demonstrace v hlavním městě Manile. Kardinál Sin vyzval obyvatelstvo, aby vyšlo vojákům naproti s růžencí v rukou. To zapůsobilo tak silně, že vojáci odmítli střilet do zástupu, často také sami sešakovali z tanků a připojovali se k modlícím se davu. Marcos poté abdikoval a odjel ze země.

GN 27/2005

Napiš, že máme pravdu... Ve Francii vypukl skandál s letošními maturitami. Jedním z témat maturitních písemných prací byl komentář k článku v deníku *Le Monde*, který propagoval potraty. Studenti museli tyto proporatové téze „obhájit“, kdo s nimi polemizoval, neudělal maturitní písemku. Tito „neúspěšní“ maturanti napsali protest na ministerstvo školství a zveřejnili záležitost v médiích. Jako u nás za komunismu: „Napiš, kdo byl největším člověkem v dějinách, a zdůvodni, proč právě Lenin.“

GN 27/2005

Mírová smlouva je jen začátek. Biskup Macram Gassis ze súdánského El Obeidu mluvil v Curychu o pronásledování Církve na súdánském jihu. V tamější izolaci je Církev velmi živá, ale potřebuje pomoc. Křesťané jsou stále systematicky pronásledováni a nuceně islamizová-

ni. Od roku 1989 bylo z jihu odvečeno do otroctví na sever 200.000 žen a dětí.

Biskup Gassis zůstává na jihu u svých lidí a sdílí s nimi jejich osud: žije bez tekoucí vody a chodí pěšky. Bírnuje a křtí velká množství lidí - před rokem za ním přišel celý jeden kmen, aby se dal pokřtít: lidé byli na cestě tři dny.

Podle biskupa Gassise jsou nemocí naší doby kompromisy: v jeho zemi přítom umírají pro viru lidé, kteří kompromisy nedělají. Jeden z jeho katechetů byl pro viru ukřižován. Proti křesťanům se v Súdánu vede válka - kostely jsou vypalovány, lidem se odírají potraviny, když odmítají být muslimy, otroctví je realitou.

Mírovou smlouvu z ledna označil biskup za pouhý začátek. „Mír je proces,“ řekl.

Res Claritatis, Kathnet, 13. 9. 2005

Křesťané jsou vytěšňováni z veřejného života. Vatikánský státní sekretář, arcibiskup Giovanni Lajolo, řekl na konferenci v Krakově, že evropská křesťanská společnost vytěšňování z veřejného života - z politických grémií, médií i kulturních institucí. Křesťané přítom představují 4/5 evropského obyvatelstva, ale jejich reprezentace ve veřejných institucích tomu neodpovídá. Některé politické síly by chtěly zredukovat křesťanství na pouhý vnitřní aspekt lidské existence, který není pro veřejný život důležitý, řekl arcibiskup.

Res Claritatis, Kathnet, 13. 9. 2005

Kardinál Vlk požehnal opatu od Svatého Kříže Jeruzalémského. Cisterciácký klášter při bazilice sv. Kříže Jeruzalémského byl na svátek Povýšení svatého kříže při slavnostní bohoslužbě povýšen na opatství. Pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk, který je titulářem baziliky, požehnal novému opatovi. Stal se jím don Simone Maria Fioraso. Na znamení nového poslání přijal z rukou pražského metropolity opatský prsten, mitru a pastorel.

Dnešní den zároveň poutní slavností v Bazilice sv. Kříže Jeruzalémského, proslulé po celém světě jako místo uložení relikvií spojených s Kristovou smrtí. Z Jeruzaléma je přivezla matka císaře Konstantina, sv. Helena. Na své pouti do Svaté země našla na Kalvárii tři kříže. Tehdejší jeruzalémský biskup, sv. Makarius, prosil Boha o znamení, které by dovolilo rozpoznat pravý Kristův kříž. To se také stalo: mrtvý mladík, na nějž bylo přiloženo dřevo pravého kříže, se záračně vrátil k životu. Císařovna Helena nechala část kříže v Jeruzalémě, další poslala svému synu do Konstantinopole a třetí přivezla s sebou do Říma spolu s deskou s proslulým trojím nápisem, hřebem z kříže a s hlinou z Kalvárie, kterou nechala rozptýlit na zem v kapli, dnes nesoucí její jméno.

Cisterciáci spravují baziliku Santa Croce in Gerusalemme od 16. století.

Radio Vatikán 14. 9 2005

OBSAH

Ve stopách Nanebevzaté	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Svátost skutečné přítomnosti Krista.....	5
Byli jsme v Kolíně	6
Pravá síla	10
Jak v temnotě zazářil Kristus	11
Komunita EMMANUEL	12
Marita	13
Trochu apologie (8): Pravda o křížových výpravách	14
Mohamed nesnáší konkurenci	16
Sv. Benedikt z Nursie	17
Tři dobré zprávy – trojí naděje	18
Mluvil jsem o nauce Evangelia	19
Vložit do dlaně Kristovy ruku člověka	20
9. Františkánské setkání mládeže	22
Eucharistický zázrak v Bolseně	24
Chléb od děvčátka	25
Kdybych žil tenkrát ve Svaté zemi	26
Ruka a písek	27
Poděkování	28
Zpráva	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2005: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s našim časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Andrea del VERROCCHIO,
Tobiáš a anděl, r. 1470-80,
tempera na dřevě,
National Gallery, Londýn

Kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího, kdo dlíš ve stínu Všemocného,
řekni Hospodinu: „Mé útočiště jsi a má tvrz, můj Bůh, v něhož doufám!“

Neboť on tě vysvobodí z léčky ptáčníka, ze zhoubného moru.
Ochrání tě svými perutěmi, uchýlíš se pod jeho křídla,
štit a pavéza je věrnost jeho.

Nemusíš se bát noční hrůzy, šípu létajícího ve dne,
moru, který se plíží ve tmě, nákazy, jež pustoší o polednách.
Neboť Hospodin je tvé útočiště, za ochranu zvolil sis Nejvyššího.

Nepřihodí se ti nic zlého,
vždyť svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.
Na svých rukou tě ponosou, abys nenarazil o kámen svou nohou.

Ve všech pravdách víry je tolik světla,
aby úkon víry byl rozumný,
a tolik nejasného,
aby byl díky svobodné vůli
podepřeně milostí záslužný.

Blaise Pascal